Insolvenţă/faliment

Slovacia

1 Împotriva cui se poate declanșa o procedură de insolvență?

În Slovacia, se pot introduce împotriva debitorului toate diferitele tipuri de proceduri de insolvență.

2 Care sunt condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență?

Condiții pentru deschiderea tipurilor individuale de procedură de insolvență:

Condiții pentru **declararea falimentului sau a administrării judiciare**:

Procedurile de faliment și de administrare judiciară (denumite în continuare „procedura de faliment”) se grupează în două părți. Prima parte este inițiată prin depunerea unei cereri de declarare a falimentului și continuă până la notificarea intrării în faliment. A doua parte începe cu notificarea intrării în faliment și continuă până la închiderea procedurii de faliment.

Condițiile pentru prima parte sunt: să existe o persoană care este eligibilă pentru a depune o cerere de deschidere a procedurii de faliment (în cazul în care procedura este deschisă la cerere), pe baza căreia este rezonabil să se presupună că debitorul este insolvabil, și să se achite o plată în avans către instanță.

Condițiile pentru a doua parte (notificarea intrării în faliment) sunt: existența mai multor creditori, faptul că debitorul are datorii excesive sau flux de lichidități negativ și existența unor active suficiente pentru a acoperi costurile procedurii de faliment.

Persoana eligibilă pentru a depune cererea: procedura poate fi deschisă cu sau fără cerere. Cererea de declarare a falimentului poate fi depusă de debitor, de un creditor, de un lichidator sau de o altă persoană prevăzută de legislație. Procedura de faliment este deschisă fără cerere în special în urma eșecului reorganizării, caz în care instanța decide să deschidă procedura de faliment și să declare falimentul, ambele decizii fiind incluse într-o singură hotărâre judecătorească.

Cererea trebuie să respecte formalitățile generale și anumite dispoziții speciale, acestea din urmă depinzând de persoana care depune cererea. Dacă este vorba despre un creditor, cererea trebuie să includă dovezi care să arate că fluxul de lichidități al debitorului este negativ. Dacă cererea este depusă de debitor (se presupune existența unui flux de lichidități negativ sau a unei datorii excesive), aceasta trebuie să includă o listă a activelor, pasivelor, părților afiliate și cele mai recente situații financiare, dacă sunt disponibile.

Persoana care depune cererea trebuie să facă o plată în avans în contul bancar al instanței înainte de a depune cererea.

Insolvența înseamnă că debitorul are o datorie excesivă sau flux de lichidități negativ. Un debitor are datorii excesive dacă are obligația de a păstra evidențe contabile în conformitate cu legislația aplicabilă (Legea nr. 431/2002 privind contabilitatea), are mai mult de un creditor, iar valoarea pasivelor debitorului este mai mare decât valoarea activelor sale. O persoană juridică are flux de lichidități negativ dacă a înregistrat o întârziere de peste 30 de zile la plata a două sau mai multe datorii financiare către mai mult de un creditor. O persoană fizică are flux de lichidități negativ dacă nu poate plăti cel puțin o datorie financiară la 180 de zile de la scadența plății.

Active suficiente – în cazul în care nu este cert că există active suficiente pentru a acoperi costurile procedurii de faliment, instanța desemnează un administrator fiduciar interimar sau un administrator judiciar interimar (denumit în continuare „practician” sau „practician în insolvență”), care va analiza situația.

Condiții pentru **deschiderea reorganizării**:

Ca și procedurile de faliment, reorganizarea este alcătuită din două părți. În prima parte (la deschiderea reorganizării), instanța evaluează dacă sunt îndeplinite condițiile pentru reorganizare. Aceasta începe atunci când o persoană eligibilă (debitorul sau un creditor) depune o cerere în acest sens, însoțită de recomandarea practicianului în insolvență ca debitorul să fie reorganizat. A doua parte începe odată cu aprobarea reorganizării, iar debitorul, sub supravegherea practicianului în insolvență și a instanței și în cooperare cu creditorii, întocmește, discută și obține aprobarea unui plan de reorganizare și confirmarea acestuia de către instanță.

Debitorul poate depune o cerere de reorganizare dacă a solicitat avizul practicianului în insolvență, iar acesta din urmă, în cadrul unui aviz care nu trebuie să fie mai vechi de 30 de zile, a recomandat reorganizarea debitorului.

Un creditor poate depune o cerere de reorganizare dacă a solicitat avizul practicianului în insolvență, iar acesta din urmă, în cadrul unui aviz care nu trebuie să fie mai vechi de 30 de zile, a recomandat reorganizarea debitorului și acesta a fost de acord cu depunerea cererii.

Condiții pentru **inițierea reducerii datoriilor**:

Condiții pentru inițierea reducerii datoriilor: debitorul este o persoană fizică (un antreprenor sau un consumator), procedura de faliment a fost închisă, debitorul a depus o cerere de reducere a datoriilor și debitorul și-a îndeplinit obligațiile în timpul procedurii de faliment. Cu toate acestea, debitorul nu are dreptul să solicite remiterea de datorie în cazul în care procedura de faliment a fost închisă, deoarece activele debitorului erau insuficiente chiar și pentru stingerea creanțelor patrimoniale. Alte condiții: debitorul să aibă flux de lichidități negativ și să fi declarat fluxul de lichidități negativ; trebuie să treacă 10 ani de la cea mai recentă reducere a datoriilor, trebuie să existe o deposedare (adică preluarea controlului asupra bunurilor) sau proceduri similare împotriva debitorului; debitorul nu poate executa o pedeapsă cu închisoarea.

Cererea poate fi depusă împreună cu o cerere de declarare a falimentului sau în timpul procedurii de faliment, până la închiderea acesteia. Aceasta este depusă de debitor, care trebuie să fie, totuși, reprezentat de Centrul pentru asistență juridică (*Centrum právnej pomoci*); cererea poate fi depusă numai în format electronic.

Debitorul beneficiază de reducerea datoriilor atunci când instanța emite o notificare a intrării în faliment (reducerea datoriilor prin faliment) sau impune un grafic al plăților (reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților). Nu sunt necesare alte hotărâri pentru procedura de reducere a datoriilor.

Descărcarea de obligații: instanța permite reducerea datoriilor dacă constată că debitorul s-a achitat de obligațiile prevăzute de legislația aplicabilă în timpul procedurii de faliment; în caz contrar, respinge cererea. Buna-credință – există o prezumție de bună-credință a debitorului, pe care creditorii o pot contesta în cadrul procedurilor civile „clasice”, dar nu și în cursul procedurilor de reducere a datoriilor.

3 Care sunt activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței? Care este regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență?

Procedura de faliment se aplică:

activelor care au aparținut debitorului la momentul notificării intrării în faliment,

activelor pe care debitorul le-a dobândit în timpul procedurii de faliment,
activelor care garantează pasivele debitorului,
altor active prevăzute de legislație.
Activele care fac obiectul procedurii de faliment includ patrimoniul falitului, care este împărțit în patrimoniul general și patrimoniile separate pentru creditorii garantați.
Sunt excluse din procedura de faliment: activele care nu pot face obiectul sechestrului în procedurile judiciare de executare silită sau de deposedare, garanțiile vamale până la valoarea datoriei vamale, garanția fiscală și activele excluse din procedura de faliment în conformitate cu alte reglementări.
Veniturile debitorului fac obiectul procedurii de faliment în măsura în care acestea pot fi indisponibilizate în cadrul procedurilor de executare silită sau de deposedare. Acea parte a salariilor nete care ar putea fi dedusă în alt mod în vederea stingerii creanțelor prioritare face obiectul procedurii de faliment doar în măsura în care se soluționează o creanță patrimonială.

4 Care sunt competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență?

Rolul părților în diversele tipuri de proceduri:
• Obligațiile generale ale debitorului:
o Debitorul are obligația de a preveni insolvența. Dacă insolvența este iminentă, debitorul are obligația de a lua măsuri adecvate și proporționale, fără întârzieri nejustificate, pentru a o evita. Depunerea unei cereri de reorganizare nu scutește debitorul de obligația de a depune, de asemenea, o cerere de declarare a falimentului (procedura de faliment va fi întreruptă dacă se aprobă reorganizarea).
Rolul părților în **faliment**:
• Practicianul în insolvență:
o În timpul procedurii de faliment, practicianul în insolvență administrează în principal activele care fac obiectul procedurii de faliment, le realizează și folosește încasările pentru a plăti creditorii debitorului.
o În momentul notificării intrării în faliment, dreptul debitorului de a dispune de activele care fac obiectul procedurii de faliment și dreptul de a acționa în numele debitorului în chestiuni care privesc aceste active sunt transferate practicianului în insolvență, care începe să acționeze în numele și în contul debitorului.
Rolul părților în **reorganizare**:
• Practicianul în insolvență:
o Rolul principal al practicianului în insolvență este să elaboreze planul de reorganizare în colaborare cu debitorul și creditorii.
o Practicianul în insolvență examinează creanțele depuse și le stabilește sau le contestă.
o Practicianul în insolvență supraveghează debitorul. Una dintre formele de supraveghere este aprobarea actelor cu caracter juridic ale debitorului care au fost specificate în hotărârea judecătorească de aprobare a reorganizării.
• Debitor:
• Debitorul îndeplinește sarcinile prevăzute în planul de reorganizare.
• Debitorul are, de asemenea, dreptul de a depune o declarație la practicianul în insolvență pentru a contesta o creanță depusă.
• Debitorul acționează în nume propriu și pe cont propriu.
Rolul părților în **reducerea datoriilor (ambele tipuri)**:
• Debitor:
o Aprobarea reducerii datoriilor deschide o perioadă de probă de trei ani, timp în care debitorul are obligația de a transfera practicianului în insolvență, la sfârșitul fiecărui an, suma de bani specificată de instanță, dar nu mai mult de 70% din venitul total net al debitorului aferent anului de probă încheiat. După ce își deduce remunerația, practicianul în insolvență distribuie în mod proporțional suma între creditorii debitorului, în conformitate cu planul de distribuire finală.
o În această perioadă de probă, debitorul are obligația de a depune eforturi rezonabile pentru a-și găsi un loc de muncă, astfel încât să aibă o sursă de venit, sau pentru a desfășura o activitate independentă adecvată, în același scop, precum și obligația de a furniza toate informațiile pe care le solicită practicianul în insolvență, inclusiv informații despre venituri, cheltuieli și orice schimbare a domiciliului, a situației încadrării în muncă sau a locului de muncă.
o Actele juridice ale debitorului în perioada de probă fac obiectul acordului scris al practicianului în insolvență, în cadrul domeniului de aplicare definit de hotărârea judecătorească de aprobare a reducerii datoriilor.
o Debitorul, reprezentat de Centrul pentru asistență juridică, depune o cerere care include CV-ul debitorului, lista părților afiliate, lista activelor prezente și trecute și lista creditorilor. Debitorul declară fluxul de lichidități negativ și dovedește prin documente existența unei proceduri de deposedare.
o În timpul acestei proceduri, debitorul trebuie să accepte faptul că dreptul de a dispune de activele sale este transferat practicianului în insolvență.
• Practicianul în insolvență:
o Întocmește lista activelor din patrimoniul falitului (activele care fac obiectul procedurii de faliment) și le lichidează.
o Reziliază anumite contracte.
o Realizează activele din patrimoniu, achită costurile aferente procedurii de faliment, propune un plan de distribuire a încasărilor și pune în aplicare acest plan.
o Dacă procedura de faliment folosește un grafic al plăților, practicianul în insolvență întocmește acest grafic și îl prezintă instanței spre aprobare.

5 În ce condiții se poate invoca o compensare?

Faliment: O creanță datorată de debitor înainte de declararea falimentului nu poate fi compensată printr-o creanță datorată debitorului după declararea falimentului; acest lucru este valabil și pentru creanțele potențiale depuse în cadrul procedurii de faliment. Creanțele care nu au fost depuse în modul prevăzut în legislație, creanțele depuse care au fost dobândite prin cesiune sau transfer după declararea falimentului și creanțele dobândite pe baza unor acte juridice contestabile nu pot fi compensate prin niciuna dintre creanțele debitorului. Nicio creanță nu poate fi compensată printr-o creanță care rezultă din răspunderea pentru neprezentarea unei cereri de declarare a falimentului în numele debitorului. Aceasta nu exclude compensarea altor creanțe.
Reorganizare: Reglementările de drept civil se aplică fără modificări.
Reducerea datoriilor prin faliment: O creanță apărută după declararea falimentului nu poate fi compensată printr-o creanță datorată debitorului care a survenit înainte de declararea falimentului. O creanță apărută înainte de declararea falimentului nu poate fi compensată printr-o creanță datorată debitorului care a survenit după declararea falimentului. Aceasta nu exclude compensarea altor creanțe.
Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților: Reglementările de drept civil se aplică fără modificări.

6 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra contractelor în curs la care debitorul este parte?

Faliment: Dacă debitorul a încheiat un contract de executare reciprocă înainte de declararea falimentului și a executat acest contract, dar cealaltă parte contractantă nu a executat contractul sau l-a executat doar parțial până la data declarării falimentului, practicianul în insolvență poate solicita executarea contractului sau, alternativ, îl poate denunța. Dacă cealaltă parte contractantă a executat parțial contractul, practicianul în insolvență poate denunța doar acele obligații contractuale pe care cealaltă parte contractantă nu le-a îndeplinit încă.

Dacă debitorul a încheiat un contract de executare reciprocă înainte de declararea falimentului, iar cealaltă parte contractantă a executat contractul acum, dar debitorul nu a executat contractul sau l-a executat doar parțial până la data declarării falimentului, cealaltă parte contractantă poate denunța acele obligații contractuale pe care debitorul nu le-a îndeplinit încă; creanțele celeilalte părți contractuale care decurg din denunțarea contractului pot fi incluse în procedura de faliment doar sub formă de creanțe potențiale.
Dacă debitorul a încheiat un contract de executare reciprocă înainte de declararea falimentului și nici debitorul, nici cealaltă parte contractantă nu a executat contractul sau l-a executat doar parțial până la data declarării falimentului, practicianul în insolvență și cealaltă parte contractantă pot denunța acele obligații contractuale care nu au fost îndeplinite încă; creanțele celeilalte părți contractuale care decurg din denunțarea contractului pot fi incluse în procedura de faliment doar sub formă de creanțe potențiale.
Dacă, înainte de declararea falimentului, debitorul a încheiat un contract al cărui obiect este un angajament privind o activitate continuă sau repetată sau un angajament de a se abține de la o anumită activitate sau de a tolera o anumită activitate, practicianul în insolvență poate rezilia contractul cu preaviz de două luni, cu excepția cazului în care legea aplicabilă sau contractul prevede un termen mai scurt de reziliere a contractului; practicianul în insolvență poate să rezilieze contractul, chiar dacă acesta a fost încheiat pe durată determinată. Practicianul în insolvență poate rezilia un contract de închiriere doar în condițiile prevăzute de Codul Civil (*Občiansky zákonník*). Această prevedere nu se aplică contractelor încheiate în temeiul Codului Muncii (*Zákonník práce*).
Dacă cealaltă parte contractantă are obligația de a executa în avans un contract care a fost încheiat cu debitorul înainte de declararea falimentului, respectiva parte contractantă poate refuza executarea contractului până la furnizarea sau la garantarea prestațiilor reciproce.
În cadrul unui contract încheiat cu debitorul înainte de declararea falimentului, creanțele celeilalte părți contractante având ca obiect prestația furnizată de această parte contractantă practicianului în insolvență după declararea falimentului sunt creanțe patrimoniale. Cu excepția cazului în care legislația prevede altfel, în cadrul unui contract încheiat cu debitorul înainte de declararea falimentului, oricare dintre creanțele celeilalte părți contractante care survin după declararea falimentului poate fi inclusă în procedura de faliment doar sub formă de creanță potențială.
Dacă, înainte de declararea falimentului, debitorul a vândut un bun cu rezervă de proprietate și l-a predat cumpărătorului, cumpărătorul poate returna bunul sau poate insista asupra executării contractului.
Dacă, înainte de declararea falimentului, debitorul a cumpărat și a preluat un bun cu rezervă de proprietate, fără a dobândi dreptul de proprietate asupra bunului, vânzătorul nu poate cere restituirea bunului dacă practicianul în insolvență îndeplinește obligațiile contractuale fără întârziere nejustificată după ce vânzătorul i-a solicitat acest lucru. Practicianul în insolvență poate îndeplini obligațiile prevăzute într-un astfel de contract privind achiziționarea unui bun cu rezervă de proprietate dacă bunul este în posesia debitorului și practicianul în insolvență stabilește, cu diligență profesională, că îndeplinirea obligațiilor este mai avantajoasă pentru patrimoniul debitorului. Dacă bunul nu se află în posesia debitorului, orice creanță poate fi inclusă în procedura de faliment doar prin depunerea sa.
Aceste dispoziții se aplică *mutatis mutandis* unui contract al cărui obiect este închirierea unui bun la o chirie convenită pentru o perioadă determinată, cu scopul de a dobândi dreptul de proprietate asupra bunului închiriat (leasing).
Reorganizare: Cealaltă parte contractantă nu poate rezilia sau denunța un contract încheiat cu debitorul pentru motivul întârzierii debitorului în executarea prestațiilor la care respectiva parte contractantă avea dreptul înainte de deschiderea procedurii de reorganizare și orice reziliere sau denunțare a contractului pentru acest motiv nu are efect. Clauzele contractuale care permit părții contractante să rezilieze sau să denunțe un contract încheiat cu debitorul pentru motivul reorganizării sau al procedurii de faliment nu au efect.
Reducerea datoriilor prin faliment: După declararea falimentului, este posibilă rezilierea unui contract al cărui obiect este angajamentul de a presta o activitate continuă sau repetată sau angajamentul de a se abține de la o anumită activitate sau de a tolera o anumită activitate, cu condiția ca respectivul contract să fi fost încheiat înainte de declararea falimentului. Dacă contractul privește active care fac obiectul procedurii de faliment, practicianul în insolvență poate rezilia contractul; în alte cazuri, debitorul poate face acest lucru. Rezilierea intră în vigoare la data notificării către cealaltă parte contractantă. Un contract poate fi reziliat chiar dacă a fost încheiat pe durată determinată. Un contract de închiriere a unui apartament în raport cu un terț care este locatar poate fi reziliat numai în condițiile prevăzute de Codul Civil și de alte reglementări.
Debitorul, practicianul în insolvență sau cealaltă parte contractantă pot denunța un alt contract dacă a fost încheiat înainte de declararea falimentului și încă nu a fost executat integral. O astfel de denunțare nu poate viza decât acele obligații care încă nu au fost îndeplinite reciproc între părți.
Dispozițiile privind vânzarea unui bun cu rezervă de proprietate și privind un contract al cărui obiect este închirierea unui bun la o chirie convenită pentru o perioadă determinată, cu scopul de a dobândi dreptul de proprietate asupra bunului închiriat (leasing), se aplică la fel ca în procedura de faliment.
Dispozițiile prezentate mai sus nu se aplică contractelor și convențiilor încheiate în temeiul Codului Muncii.
Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților: Nu există dispoziții speciale cu privire la relațiile contractuale ale debitorului, fiind aplicabile reglementările „clasice” din dreptul civil și comercial.

7 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra acțiunilor intentate de creditori individuali (cu excepția proceselor aflate pe rol)?

Efectele declarării falimentului:
Nu pot fi deschise proceduri de executare silită sau de deposedare pentru active care fac obiectul procedurii de faliment în timpul procedurii de faliment; procedurile de executare silită sau de deposedare deja deschise sunt întrerupte la declararea falimentului.
Executarea unei garanții reale nu poate fi inițiată sau continuată pentru activele aparținând debitorului în cazul pasivelor debitorului garantate prin garanții reale; acest efect nu se aplică:
executării unei garanții reale aferente fondurilor bănești sau creanțelor de la un cont la o bancă sau sucursală a unei bănci străine;
titlurilor de stat;
valorilor mobiliare.
Dacă, înainte de declararea falimentului, obiectul unei licitații a fost atribuit în conformitate cu alte reglementări, iar acest obiect este supus procedurii de faliment și ofertantul a plătit adjudecătorului prețul stabilit la licitație, dreptul de proprietate sau un alt drept asupra obiectului licitației este transferat ofertantului. Încasările din licitație devin o parte a patrimoniului relevant, iar costurile licitației constituie o creanță patrimonială; dacă licitația a fost solicitată de un creditor cu o creanță garantată, încasările sunt plătite creditorului până la valoarea creanței garantate, ca și cum falimentul nu ar fi fost declarat.
Efectele reorganizării:
- Nu pot fi deschise proceduri de executare silită sau de deposedare asupra activelor aparținând debitorului pentru o creanță depusă în cadrul procesului de reorganizare; procedurile de executare silită sau de deposedare deja deschise sunt suspendate la declararea falimentului și ulterior, în cadrul procedurii, sunt întrerupte. Dacă activele au fost deja realizate în cadrul acestei proceduri, dar încasările nu au fost încă plătite părții îndreptățite, încasările (minus valoarea aferentă costurilor procedurii) sunt restituite debitorului.

Nu este posibilă deschiderea sau continuarea executării unei garanții reale pentru activele aparținând debitorului în cazul unei creanțe garantate care este depusă în procesul de reorganizare.

8 Ce efecte are o procedură de insolvență asupra continuării proceselor în curs de soluționare în momentul deschiderii procedurii de insolvență?

Faliment:

La declararea falimentului, toate procedurile judiciare și de altă natură sunt suspendate, iar curgerea termenelor este întreruptă.
Procedurile pot continua la propunerea practicianului în insolvență, care, prin depunerea unei cereri de continuare a procedurii, devine parte la procedură în locul debitorului.
Următoarele proceduri nu se suspendă:
procedurile pentru soluționarea crizelor de pe piața financiară în sensul Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014,
procedurile fiscale,
procedurile vamale,
procedurile de expropriere,
procedurile având ca obiect obligații de întreținere,
procedurile penale (nu se pot pronunța totuși hotărâri privind despăgubirile),
chiar și în cazul procedurilor enumerate mai sus, termenul până la care practicianul în insolvență trebuie să depună o cale de atac nu va expira mai devreme de 30 de zile de la prima adunare a creditorilor.

Reorganizare:

Când reorganizarea este permisă, orice procedură judiciară și de arbitraj cu privire la creanțele depuse în procesul de reorganizare este suspendată.
Creanțele nu pot fi revendicate decât prin depunerea lor (contestarea și stabilirea creanțelor).

Reducerea datoriilor prin faliment:

Procedurile judiciare privind o creanță care poate fi satisfăcută numai în cadrul procedurii de faliment sunt suspendate; cu toate acestea, termenul de prescripție nu expiră mai devreme de 60 de zile de la declararea falimentului.
Dacă falimentul este întrerupt ulterior pentru motivul că nu fuseseră îndeplinite condițiile prealabile necesare pentru procedura de faliment, suspendarea procedurilor este anulată.
Dacă un alt creditor a contestat o creanță care nu este afectată de reducerea datoriilor, contestarea creanței îi dă respectivului creditor dreptul de a interveni în procedură.

Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților:

Aceasta nu are efecte asupra procedurilor judiciare și de altă natură.

9 Care sunt principalele caracteristici ale participării creditorilor la procedura de insolvență?

Faliment:

Creditorii:
Creditorii își exercită în mod autonom voința cu privire la desfășurarea procedurii de faliment, fie independent, fie prin intermediul unor organizații ale creditorilor. Astfel, aceștia pot influența procedura de faliment și pot supraveghea administrarea și realizarea activelor. Ei pot instrui practicianul în insolvență cu privire la acțiunile întreprinse, pot să conteste creanțe etc.
În timpul procedurii de faliment, instanța supraveghează activitatea practicianului în insolvență.

Reorganizare:

Creditorii:
Rolul creditorilor este de a contribui, prin intermediul organizațiilor creditorilor, la elaborarea și aprobarea planului de reorganizare.
Un creditor care depune o creanță la practicianul în insolvență are dreptul de a transmite acestuia o recomandare de contestare a unei (alte) creanțe depuse.

Reducerea datoriilor prin faliment:

Creditorii:
Creditorii trebuie să își depună creanțele.
Creditorii garantați pot lua în considerare depunerea creanțelor, dar pot opta, de asemenea, pentru executarea garanțiilor reale.
Un creditor poate contesta creanțele altor creditori.
Un creditor poate acționa ca reprezentant al creditorilor.
Ulterior (după încheierea procedurii), un creditor poate să introducă o acțiune împotriva debitorului pentru a anula reducerea datoriilor pentru motive de rea-credință.

Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților:

Creditorii:
Graficul plăților se referă numai la creditorii negarantați; Creditorii garantați nu sunt afectați de reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților.
Creditorii trebuie să accepte protecția împotriva creditorilor oferită de instanță.
Un creditor care este afectat de graficul plăților poate să conteste acest grafic odată ce practicianul în insolvență a anunțat elaborarea graficului plăților și poate contesta, de asemenea, procentul propus pentru satisfacerea creditorilor negarantați.
Ulterior (după încheierea procedurii), un creditor poate să introducă o acțiune împotriva debitorului pentru a anula reducerea datoriilor pentru motive de rea-credință.

10 În ce mod poate practicianul în insolvență să utilizeze sau să dispună de activele care fac parte din patrimoniu?

Faliment

În momentul notificării intrării în faliment, dreptul debitorului de a dispune de activele care fac obiectul procedurii de faliment și dreptul de a acționa în numele debitorului în chestiuni care privesc aceste active sunt transferate practicianului în insolvență, care începe să acționeze în numele și în contul debitorului.
Dacă actele juridice ale debitorului în timpul procedurii de faliment sunt în detrimentul activelor care fac obiectul procedurii de faliment, acestea nu produc efecte în raport cu creditorii; acest lucru nu aduce atingere valabilității acestora.
În procedurile de faliment, persoanele care au datorii care fac obiectul procedurii de faliment sunt obligate să le plătească practicianului în insolvență; această obligație se aplică în continuare dacă datoria este plătită unei alte părți, cu excepția cazului în care practicianul în insolvență primește respectiva plată.
Pe durata procedurii de faliment, debitorul poate refuza un cadou sau o moștenire numai cu acordul practicianului în insolvență; în caz contrar, refuzul cadoului sau al moștenirii nu produce efecte în raport cu creditorii.
Dacă se notifică intrarea în faliment a unei persoane juridice aflate în lichidare, lichidarea este întreruptă până la anularea procedurii de faliment.
Organismul competent (comitetul creditorilor, un creditor garantat sau, în cazuri speciale, instanța) instruiește și face recomandări practicianului în insolvență cu privire la gestionarea activelor, administrarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia și realizarea activelor. Aceasta include închirierea activelor sau a unei părți substanțiale a acestora (cu restricții în cazul în care întreprinderea este activă).
De asemenea, organismul competent emite instrucțiuni pentru:
încheierea unui contract pentru furnizarea temporară de fonduri în legătură cu administrarea întreprinderii debitorului;

continuarea administrării întreprinderii dacă debitorul este un anumit tip de instituție financiară;
stabilirea unui drept de retenție asupra activelor debitorului;
încheierea unui contract în legătură cu administrarea întreprinderii debitorului, prin care practicianul în insolvență se angajează să continue prestația după o anumită perioadă de timp sau peste un anumit procent din cifra de afaceri.
Practicianul în insolvență trebuie să solicite instrucțiuni înainte de a executa actul juridic inițial în această chestiune și trebuie să aștepte instrucțiunile. Dacă organismul competent nu răspunde, practicianul solicită instanței să se pronunțe asupra căii de urmat, iar hotărârea judecătorească este obligatorie pentru practician. Cererea practicianului trebuie să includă toate informațiile relevante.
În alte chestiuni, organismul competent poate face recomandări privind modul în care ar trebui să procedeze practicianul în insolvență; dacă practicianul refuză să urmeze această recomandare, organismul poate solicita instanței să decidă cum se va proceda, iar hotărârea judecătorească este obligatorie pentru practician.
Dacă organismul competent instruiește practicianul în insolvență să acționeze într-un mod care ar contraveni intereselor celorlalți creditori sau regulilor de realizare a activelor, practicianul în insolvență refuză să urmeze instrucțiunea și solicită organismului să o modifice. Dacă organismul competent nu se conformează, practicianul solicită instanței să se pronunțe asupra căii de urmat, iar hotărârea judecătorească este obligatorie pentru practician.
Practicianul în insolvență administrează activele care fac obiectul procedurii de faliment cu diligență profesională, asigurându-se că sunt protejate în mod adecvat împotriva pierderii, daunelor, distrugerilor sau altor deprecieri și că cheltuielile suportate pentru administrarea activelor se limitează la strictul necesar, sunt eficace și convenabile.
Atunci când administrează activele care fac obiectul procedurii de faliment, practicianul în insolvență nu poate favoriza niciunul dintre creditori și nici nu acordă prioritate intereselor personale sau intereselor altora în defavoarea interesului comun al tuturor creditorilor.
Practicianul în insolvență poate închiria active aparținând debitorului care fac obiectul procedurii de faliment. Practicianul are obligația de a accepta un contract de închiriere la o valoare a chiriei cel puțin echivalentă cu valoarea la care s-ar închiria de obicei un astfel de bun în locul și momentul respectiv și trebuie să se asigure că contractul de închiriere nu stabilește pentru debitor nicio obligație în afara celor legale și că obligațiile locatarului prevăzute în contractul de închiriere sunt garantate în mod corespunzător; de asemenea, practicianul trebuie să se asigure că contractul de închiriere poate fi reziliat cu preaviz de o lună. Dacă nu se îndeplinesc aceste condiții, practicianul poate încheia un contract de închiriere numai cu acordul organismului competent. Venitul realizat din contractul de închiriere este tratat ca venit din realizarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment.
După declararea falimentului, practicianul în insolvență poate continua unele activități legate de operațiunile comerciale ale debitorului dacă acest lucru crește valoarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment sau împiedică diminuarea valorii acestora. Dacă costurile implicate de aceste activități sunt mai mari decât încasările obținute prin desfășurarea lor, practicianul întrerupe aceste activități fără întârziere.

Realizarea activelor

Scopul realizării activelor care fac obiectul procedurii de faliment este obținerea celor mai mari încasări posibile în cel mai scurt timp posibil și cu cele mai mici costuri posibile. Atunci când realizează aceste active, practicianul în insolvență alege cu diligență profesională o metodă care să satisfacă în mod optim scopul realizării și să respecte normele privind realizarea activelor prevăzute în legislație.
Practicianul în insolvență desemnat la declararea falimentului realizează fără întârziere orice active aflate în pericol imediat de pierdere, distrugere sau alt tip de depreciere substanțială; acest lucru nu necesită instrucțiuni de la organismul competent și nici o hotărâre judecătorească. Practicianul poate începe să realizeze celelalte active după prima adunare a creditorilor.
Practicianul în insolvență păstrează evidențe transparente privind realizarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment, cu evidențe separate pentru patrimoniul general și pentru fiecare patrimoniu separat în parte. După realizarea fiecărui activ, practicianul alocă încasările acelei părți a listei care a făcut obiectul realizării. Dacă practicianul realizează împreună mai multe părți și nu se pot determina încasările individuale, practicianul împarte încasările comune în mod proporțional între părțile în cauză, în funcție de valorile relative ale acestora enumerate în listă.
Practicianul în insolvență depune încasările obținute din realizarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment într-un cont la o bancă sau la o sucursală a unei bănci străine; dobânzile plătite de bancă sau de sucursala băncii străine pentru soldul contului sunt tratate ca încasări obținute din realizarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment.
În scopul realizării activelor, practicianul în insolvență poate să întreprindă următoarele acțiuni:
(a) să anunțe o licitație publică,
(b) să încredințeze vânzarea activelor unui adjudecător,
(c) să încredințeze vânzarea activelor unui trader de titluri de valoare,
(d) să organizeze o licitație sau un alt proces competitiv care să conducă la vânzarea activelor,
(e) să vândă activele într-un alt mod adecvat.
Atunci când realizează o întreprindere, practicianul în insolvență folosește un contract pentru a transfera cumpărătorului toate bunurile, drepturile și alte active aparținând întreprinderii. Dintre pasivele aferente întreprinderii, singurele care sunt transferate cumpărătorului sunt cele care survin în legătură cu administrarea întreprinderii debitorului după declararea falimentului, împreună cu pasivele nemonetare din relațiile de muncă enumerate în contract (principiul *nemo plus iuris* nu se aplică).
Dacă practicianul în insolvență realizează activele care fac obiectul procedurii de faliment în alt mod decât prin vânzarea întreprinderii, a unei părți a întreprinderii sau a unei părți substanțiale a activelor care aparțin întreprinderii, practicianul poate realiza activele imobiliare care fac obiectul procedurii de faliment numai prin licitație; practicianul anunță licitația în Buletinul comercial (*Obchodný vestník*).
La realizarea activelor, practicianul în insolvență nu are obligații în temeiul dreptului de acces la transferul de acțiuni, al dreptului de a solicita transferul de acțiuni, al dreptului de a solicita achiziția de acțiuni sau al oricăror drepturi contractuale de preempțiune. Dacă realizează active în legătură cu care există un drept de preempțiune legal sau un drept de preempțiune stabilit ca drept *in rem*, practicianul în insolvență trimite o notificare scrisă, prin care oferă obiectul dreptului de preempțiune titularului acestui drept; practicianul în insolvență nu are obligații în temeiul dreptului de preempțiune dacă partea îndreptățită nu își exercită acest drept în termen de 60 de zile de la primirea ofertei scrise.
Odată cu realizarea activelor, toate garanțiile reale se sting, cu excepția dreptului de retenție stabilit de practicianul în insolvență după declararea falimentului, ca răspuns la o instrucțiune dată de organismul competent, sau cu excepția unei garanții reale asupra activelor unui terț care este clasată ca fiind mai veche decât garanția reală care garantează pasivul debitorului.
În cazul transferului unui bun cu titlu oneros, cumpărătorul dobândește dreptul de proprietate chiar dacă debitorul nu a fost proprietarul bunului, cu excepția cazului în care cumpărătorul știa sau trebuia să fi știut că debitorul – sau un terț ale cărui active au garantat pasivul debitorului – nu era proprietarul bunului.
Practicianul în insolvență răspunde în fața proprietarului inițial al bunului pentru orice prejudiciu suferit de acest bun, cu excepția cazului în care practicianul poate demonstra că a acționat cu diligență profesională.

Reducerea datoriilor prin faliment

În momentul notificării intrării în faliment, dreptul debitorului de a dispune de activele care fac obiectul procedurii de insolvență și dreptul de a acționa în numele debitorului în chestiuni care privesc aceste active sunt transferate practicianului în insolvență, care începe să acționeze în numele și în contul debitorului.
Dacă actele juridice ale debitorului în timpul procedurii de faliment sunt în detrimentul activelor care fac obiectul procedurii de faliment, acestea nu produc efecte în raport cu creditorii; acest lucru nu aduce atingere valabilității acestora.
Debitorul și – cu acordul debitorului – o persoană apropiată debitorului au dreptul să utilizeze în condiții normale un bun care face obiectul procedurii de faliment, dar au obligația de a-l proteja împotriva pierderii, daunelor sau distrugerii și de a se abține de la orice activitate care i-ar deprecia valoarea dincolo de uzura obișnuită. Orice persoană care folosește un bun din patrimoniul falitului este obligată să permită practicianului în insolvență să examineze bunul respectiv în orice moment. Dacă altă persoană decât debitorul sau o persoană apropiată debitorului folosește bunul în cauză, această parte poate utiliza respectivul bun numai cu permisiunea practicianului. Toate veniturile obținute din această utilizare a bunului de către un terț fac parte din patrimoniul falitului.
Practicianul în insolvență realizează activele imobiliare de valoare mai mare care fac obiectul procedurii de faliment prin licitație și activele imobiliare de valoare mai mică care fac obiectul procedurii de faliment ca bunuri mobile.
Cea mai mică ofertă la realizarea activelor imobiliare prin licitație este suma specificată de un creditor garantat care a depus creanțe, a cărui garanție reală pentru bunul licitat este clasată ca fiind cea mai veche, sau de către reprezentantul creditorilor în cazul în care nu există o garanție reală pentru bunul licitat.

Realizarea locuinței debitorului

Practicianul în insolvență poate realiza locuința debitorului numai prin licitație.
Locuința debitorului nu poate fi realizată dacă, după deducerea valorii scutite a acesteia (10 000 EUR), încasările nu ar acoperi costurile realizării locuinței plus cel puțin o parte din creanțele creditorilor înregistrați. Practicianul în insolvență estimează valoarea locuinței debitorului; totuși, dacă oricare dintre creditori prezintă un aviz de expertiză și achită o plată în avans în contul taxelor notariale pentru a verifica evoluția licitației, decizia se bazează pe avizul respectiv. Dacă bunul nu este realizat ulterior, acest creditor are obligația de a achita costurile de realizare.
Dacă locuința debitorului este realizată, practicianul în insolvență remite o sumă corespunzătoare valorii scutite a domiciliului debitorului (în afara planului de distribuire) într-un cont bancar special pe care practicianul l-a deschis în acest scop în numele și în contul debitorului și anunță debitorul în legătură cu aceasta fără întârzieri nejustificate. Numai practicianul este autorizat să depună sau să transfere fonduri în contul special al debitorului.
Fondurile din contul special al debitorului nu fac obiectul procedurii de faliment, al procedurii de deposedare sau al altor proceduri similare de executare silită timp de 36 de luni de la deschiderea contului respectiv.
În aceste 36 de luni, debitorul nu are dreptul să dispună de acest cont special, dar are dreptul de a solicita de la bancă sau de la sucursala unei bănci străine retragerea de numerar din cont în cuantumul lunar maxim specificat de guvernul Slovaciei într-un regulament (și anume 250 EUR).
Dacă locuința debitorului este realizată și este proprietate comună în devălmășie a soților, practicianul în insolvență deschide un cont special de debitor și pentru fostul coproprietar în devălmășie.

Realizarea bunurilor mobile

Practicianul în insolvență realizează bunurile mobile care fac obiectul procedurii de faliment ca unul sau mai multe loturi de active oferite spre licitație. În acest scop, practicianul publică în Buletinul comercial lotul de active pentru licitație și termenul de depunere a ofertelor, care nu poate fi mai mic de zece zile calendaristice de la publicarea anunțului de licitație în Buletinul comercial. Sunt luate în considerare numai ofertele în cazul cărora partea interesată a depus în contul practicianului plata integrală în avans a prețului de la care pornește licitația. Va fi declarată câștigătoare oferta cu cel mai mare preț. Dacă mai multe părți interesate oferă același preț, practicianul decide oferta câștigătoare prin tragere la sorți. Cumpărătorul are obligația de a asigura preluarea bunurilor pe speze proprii.
Dacă bunurile mobiliare care fac obiectul procedurii de faliment nu pot fi realizate nici la o a treia licitație, acestea nu mai fac obiectul procedurii de faliment.
Dacă un creditor cu o creanță depusă își exprimă interesul pentru acest lot de bunuri mobile, practicianul în insolvență transferă lotul acelui creditor cu creanțe depuse care oferă cel mai mare preț, în termen de zece zile de la încheierea celei de a treia licitații. Dacă mai mulți creditori cu creanțe depuse oferă același preț, practicianul decide oferta câștigătoare prin tragere la sorți. Creditorul câștigător are obligația de a asigura preluarea bunurilor pe speze proprii.
Urmând o instrucțiune scrisă din partea reprezentantului creditorilor sau a creditorului garantat în cauză, practicianul în insolvență poate realiza bunurile mobile într-un alt mod. În cazul în care sunt implicați mai mulți creditori garantați, instrucțiunea scrisă nu poate fi emisă decât de creditorul a cărui garanție reală este clasată ca fiind cea mai veche.

Realizarea creanțelor debitorului și a altor active

Dacă creanțele debitorului fac parte din patrimoniul falitului, practicianul în insolvență încearcă să le recupereze, dar nu depune la vreo instanță sau la altă autoritate competentă o cerere privind plata acestora. Dacă, la șase luni de la declararea falimentului, practicianul nu a reușit să recupereze creanțele în cauză, acestea se realizează prin atribuirea lor ca bunuri mobile. Practicianul nu are obligații în temeiul vreunui acord care interzice sau restricționează atribuirea unei creanțe a debitorului. Aceste restricții încetează să se aplice atunci când creanța debitorului este atribuită.
Dacă o creanță a debitorului face parte din patrimoniul falitului, termenul de prescripție este întrerupt și va continua numai după ce creanța respectivă încetează să mai facă obiectul procedurii de faliment. O instanță sau o altă autoritate suspendă orice procedură care implică o creanță a debitorului care face obiectul procedurii de faliment până când creanța respectivă încetează să mai facă obiectul procedurii de faliment.
Practicianul în insolvență realizează alte active în mod similar bunurilor mobile sau creanțelor debitorului.

Dreptul de a răscumpăra bunuri din patrimoniul falitului

Cu acordul debitorului, o persoană îndreptățită (definită mai jos) are dreptul de a răscumpăra în orice moment orice parte din activele incluse în patrimoniul falitului, la prețul stabilit prin avizul de expertiză. În acest caz, dispozițiile privind regulile de realizare nu se aplică.
Cu acordul debitorului, o persoană îndreptățită are dreptul de a răscumpăra bunuri din patrimoniul falitului la prețul obținut într-o licitație sau la prețul oferit de un creditor, cu condiția ca persoana îndreptățită să transfere suma în cauză practicianului în insolvență în termen de zece zile de la încheierea licitației sau de la prezentarea ofertei de către creditor.
Dacă, cu acordul debitorului, ruda de gradul întâi, frații sau soțul acestuia exercită dreptul de a răscumpăra locuința debitorului din patrimoniul falitului, valoarea scutită a locuinței debitorului este compensată cu prețul de achiziție.
În scopul invocării dreptului de a răscumpăra bunuri din patrimoniul falitului, persoana îndreptățită înseamnă ruda de gradul întâi sau soțul debitorului sau municipalitatea în care se află bunul imobil.
Dacă dreptul unei persoane îndreptățite să răscumpere bunuri din patrimoniul falitului este încălcat, persoana îndreptățită are dreptul să solicite dobânditorului să ofere bunul spre vânzare acestei persoane. Acest drept se stinge dacă nu este exercitat în termen de trei luni de la realizarea bunului în cauză.

11 Ce creanțe se înregistrează la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și care este regimul creanțelor apărute după deschiderea procedurii de insolvență?

Faliment

Un creditor poate depune toate creanțele împotriva debitorului, inclusiv creanțele care încă nu sunt scadente la plată.
De asemenea, poate fi depusă o creanță garantată (cu o garanție reală pentru activele debitorului).
O creanță garantată pe care o deține un creditor împotriva unei alte persoane decât debitorul poate fi depusă dacă garanția reală vizează activele debitorului (există anumite restricții privind satisfacerea creanței în astfel de cazuri); dacă o astfel de creanță nu este depusă, aceasta este tratată ca fiind o creanță patrimonială mai slabă.
Pot fi depuse și creanțe viitoare și potențiale.
Creanțele care nu sunt depuse prin intermediul unei cereri sunt numite creanțe patrimoniale.
Acestea se împart în creanțe patrimoniale generale și creanțe patrimoniale separate (garantate printr-o garanție reală).
Aceasta vizează, de exemplu:
costurile realizării patrimoniului, planul de distribuire, onorariul practicianului în insolvență și onorariile și cheltuielile practicianului interimar;
dreptul la rambursarea plății în avans efectuate pentru a acoperi costurile procedurii de faliment;
rambursarea cheltuielilor necesare efectuate de practicianul în insolvență pentru gestionarea procedurii de faliment;
pensia de întreținere a copilului care a devenit exigibilă după declararea falimentului, pentru luna calendaristică în care a fost declarat falimentul;
costurile asociate administrării patrimoniului și creanțele aferente administrării întreprinderii pe durata procedurii de faliment, inclusiv creanțele care derivă din contractele încheiate de practicianul în insolvență;
onorariul pentru lichidator și reprezentantul responsabil și rambursarea cheltuielilor necesare efectuate de aceștia după declararea falimentului;
salariile și alte drepturi ale unui angajat în temeiul unui contract de muncă standard sau atipic (denumite în continuare „drepturi salariale”) care survin după declararea falimentului, pentru luna calendaristică în care a fost declarat falimentul, până la un cuantum stabilit de practicianul în insolvență sau convenit între practicianul în insolvență și angajatul căruia practicianul i-a alocat sarcini de lucru legate de administrarea patrimoniului;
drepturile salariale ale unui angajat care survin după declararea falimentului, pentru luna calendaristică în care a fost declarat falimentul, până la un cuantum stabilit de practicianul în insolvență sau convenit între practicianul în insolvență și angajatul căruia practicianul i-a alocat sarcini de lucru legate de administrarea întreprinderii pe durata procedurii de faliment;
creanțele constând în impozite, taxe, taxe vamale, contribuții de asigurări de sănătate, contribuții de asigurări sociale, contribuții la sisteme de pensii pentru limită de vârstă și la sisteme de pensii suplimentare, survenite după declararea falimentului, dacă au legătură cu administrarea întreprinderii pe durata procedurii de faliment;
drepturile salariale care survin după declararea falimentului, pentru luna calendaristică în care a fost declarat falimentul, într-un cuantum maximum echivalent cu de patru ori minimul de subzistență lunar pentru fiecare lună calendaristică de după declararea falimentului în care relația de muncă a continuat, inclusiv luna calendaristică în care a fost declarat falimentul și luna calendaristică în care a încetat relația de muncă;
creanțele constând în impozite, taxe, taxe vamale, contribuții de asigurări de sănătate, contribuții de asigurări sociale, contribuții la sisteme de pensii pentru limită de vârstă și la sisteme de pensii suplimentare, survenite după declararea falimentului, dacă au legătură cu administrarea și realizarea activelor;
cereri de rambursare din fondul de garantare, dacă acestea vizează o prestație plătită unui angajat în contul drepturilor salariale ale acestuia; aceste cereri constituie creanțe patrimoniale.
Practicianul în insolvență satisface creanțele patrimoniale generale în mod constant; dacă nu se pot satisface integral toate creanțele patrimoniale generale de același rang, acestea vor fi satisfăcute proporțional.
Creanțele patrimoniale separate vizează patrimoniul separat.
Practicianul în insolvență satisface creanțele patrimoniale separate în mod constant; dacă nu se pot satisface integral toate creanțele patrimoniale separate de același rang, acestea vor fi satisfăcute proporțional.
Creanțele patrimoniale sunt depuse la practicianul în insolvență. La cerere, practicianul în insolvență comunică creditorului dacă a acceptat temeiul juridic și valoarea creanței patrimoniale a acestuia, inclusiv rangul creanței.
În cazul în care practicianul în insolvență nu acceptă o creanță patrimonială, creditorul este invitat să introducă o acțiune împotriva practicianului în insolvență, solicitând instanței să stabilească temeiul juridic sau cuantumul creanței patrimoniale. Dacă creditorul nu introduce această acțiune la timp, creanța sa patrimonială, în măsura în care practicianul în insolvență nu a recunoscut-o, nu este luată în considerare în cadrul procedurii de faliment.
Practicianul în insolvență răspunde în fața creditorilor și a altor persoane pentru orice prejudiciu cauzat acestora de cheltuielile nejustificate sau neeconomice efectuate de practician în vederea administrării sau a realizării activelor sau a administrării întreprinderii, cu excepția cazului în care practicianul în insolvență poate dovedi că a procedat cu diligență profesională.
Practicianul în insolvență păstrează evidențe transparente ale creanțelor patrimoniale și are obligația de a prezenta instanței o copie a acestor evidențe pe suport hârtie.

Reducerea datoriilor prin faliment

În cadrul procedurilor de reducere a datoriilor se recunosc trei grupuri de creanțe:
Creanțe care pot fi satisfăcute doar în cadrul procedurii de faliment sau printr-un grafic al plăților. Acestea sunt, în esență, creanțe survenite înainte să se declare falimentul sau să se acorde protecție împotriva creditorilor, precum și creanțe accesorii și creanțe legate de rezilierea sau denunțarea unui contract încheiat înainte de declararea falimentului.
Creanțe care nu pot fi satisfăcute, cu alte cuvinte creanțe care nu pot fi recuperate de la debitor în cadrul procedurii de reducere a datoriilor. Acestea constau în adaosuri ocazionale la creanțe (o anumită parte dintre ele), creanțe rezultate din cambii sau bilete la ordin, penalități contractuale, alte penalități financiare, creanțe ale părților afiliate și costurile suportate de participanții la procedura de reducere a datoriilor.
Creanțe care nu sunt afectate de reducerea datoriilor (creditorul poate alege dacă să le depună sau nu):
creanțele care nu au fost depuse în cadrul procedurii de faliment pentru reducerea datoriilor, deoarece practicianul în insolvență nu a informat în scris creditorul că a fost declarat falimentul în vederea reducerii datoriilor;
creanțe în raport cu Centrul pentru asistență juridică;
creanțe garantate din domeniul de aplicare în care acestea sunt acoperite de obiectul garanției reale;
o cerere în răspundere pentru vătămare corporală cauzată deliberat, inclusiv sume accesorii;
o pensie de întreținere a copilului datorată, inclusiv sume accesorii;
drepturi salariale datorate de debitor;
o penalitate financiară exigibilă în temeiul dreptului penal;
o creanță nemonetară.
Dacă o creanță garantată nu este depusă în cadrul procedurii de faliment pentru reducerea datoriilor, creditorul garantat are dreptul de a solicita satisfacerea creanței doar din obiectul garanției reale.

În procedurile de faliment pentru reducerea datoriilor nu există varianta creanțelor patrimoniale. După ce a realizat patrimoniul și a soluționat toate litigiile care ar putea afecta planul de distribuire a încasărilor, practicianul în insolvență întocmește planul de distribuire a încasărilor, fără întârzieri nejustificate și în orice caz în termen de cel mult 60 de zile de la declararea falimentului. Practicianul în insolvență anunță în Buletinul comercial intenția de a întocmi planul de distribuire.
Din încasări, practicianul în insolvență deduce mai întâi costurile aferente procedurii de faliment, apoi valoarea scutită a locuinței debitorului, dacă este cazul; în continuare, satisface creanțele depuse cu titlu de pensie de întreținere pentru copiii debitorului și apoi distribuie soldul în mod proporțional între toți creditorii înregistrați, în conformitate cu nivelul creanțelor stabilite. Fiecare creditor suportă cheltuielile legate de satisfacerea creanțelor sale.
Costurile procedurii de faliment sunt următoarele:
onorariul practicianului în insolvență și costurile realizării activelor și întocmirii planului de distribuire;
cheltuielile necesare efectuate de practicianul în insolvență pentru gestionarea procedurii de faliment;
costurile legate de administrarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment;
o plată în avans pentru a acoperi costul unui aviz de expertiză;
costurile investigațiilor întreprinse de către practicianul în insolvență la cererea unui creditor, în cuantumul aprobat de reprezentantul creditorilor sau de o adunare a creditorilor.

12 Care sunt normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor?

Depunerea creanțelor în cadrul procedurii de faliment

O creanță care nu este creanță patrimonială se depune în cadrul procedurii de faliment prin intermediul unei cereri.
O copie a cererii este depusă la practicianul în insolvență și trebuie trimisă practicianului în termenul standard pentru depunerea creanțelor, și anume în maximum 45 de zile de la declararea falimentului; creditorul trimite și instanței o copie a cererii.
Dacă un creditor trimite cererea practicianului în insolvență cu întârziere, cererea sa va fi luată în considerare, dar creditorul nu poate exercita niciun drept de vot sau alte drepturi asociate creanței depuse. Acest lucru nu aduce atingere dreptului creditorului la satisfacerea proporțională a creanței sale; cu toate acestea, creditorul poate fi plătit doar din încasările alocate în planul de distribuire a încasărilor obținute din patrimoniul general, dacă intenția de a întocmi planul de distribuire a fost anunțată în Buletinul comercial după ce practicianul în insolvență a primit cererea. Practicianul în insolvență publică în Buletinul comercial înregistrarea acestei creanțe în lista creanțelor, cu numele creditorului și suma de bani aferentă.
În cazul unei creanțe garantate, garanția reală trebuie invocată în mod corespunzător și în timp util într-o cerere trimisă practicianului în insolvență, în termenul standard pentru depunerea creanțelor, și anume în maximum 45 de zile de la declararea falimentului; în caz contrar, respectiva creanță se stinge.
Se poate depune, de asemenea, o cerere pentru o creanță viitoare sau o creanță care depinde de îndeplinirea unei anumite condiții („creanță potențială”); cu toate acestea, creditorul poate exercita drepturile legate de o creanță potențială numai după ce dovedește practicianului în insolvență că s-a îndeplinit condiția de care depinde creanța.
Trimiterea unei cereri către practicianul în insolvență are aceleași efecte juridice asupra termenului de prescripție și termenului de stingere a dreptului ca și exercitarea dreptului în instanță.
În cadrul procedurii de faliment, un creditor care are o creanță exigibilă de la o altă persoană decât debitorul depune, de asemenea, această creanță dacă este garantată printr-o garanție reală asupra activelor debitorului.
Dacă acest creditor nu depune creanța garantată în termenul standard, procedura de faliment nu va lua în considerare garanția reală a creditorului; cu toate acestea, creditorul poate opune patrimoniului relevant dreptul său la predarea a ceea ce a îmbogățit în consecință respectivul patrimoniu și poate opune acest drept patrimoniului relevant sub forma unei creanțe patrimoniale, dar această creanță va fi satisfăcută numai după ce au fost satisfăcute toate celelalte creanțe patrimoniale asupra respectivului patrimoniu.
Detalii privind cererile depuse în cadrul procedurii de faliment
Cererea trebuie depusă folosind formularul stabilit și trebuie să includă detaliile esențiale. Altfel, cererea nu va fi luată în considerare. Detaliile esențiale sunt următoarele:
(a) prenumele, numele și adresa creditorului (pentru persoane fizice), respectiv denumirea și sediul creditorului (pentru persoane juridice);
(b) prenumele, numele și adresa debitorului (pentru persoane fizice), respectiv denumirea și sediul debitorului (pentru persoane juridice);
(c) temeiul juridic al creanței;
(d) rangul pe baza căruia trebuie satisfăcută creanța din patrimoniul general;
(e) valoarea totală a creanței;
(f) semnătura creditorului.
Trebuie depusă o cerere separată pentru fiecare creanță garantată, cu menționarea sumei garantate, precum și a tipului, rangului, obiectului și temeiului juridic al garanției reale.
O cerere aferentă unei creanțe potențiale trebuie să specifice, de asemenea, situația în care s-ar concretiza creanța sau situația de care depinde creanța.
Valoarea totală a creanței precizată în cerere este împărțită în principal și accesorii, iar accesoriile sunt defalcate după temeiul juridic al apariției lor.
Creanțele sunt exprimate în euro. În caz contrar, practicianul în insolvență calculează valoarea creanței în euro, folosind cursul de schimb de referință stabilit și anunțat de Banca Centrală Europeană sau de Banca Națională a Slovaciei (*Národná banka Slovenska*) pentru ziua în care a fost declarat falimentul. Dacă creanța este exprimată într-o monedă al cărui curs de schimb de referință nu este stabilit sau anunțat nici de Banca Centrală Europeană, nici de Banca Națională a Slovaciei, practicianul în insolvență determină valoarea creanței cu diligență profesională.
Cererea este însoțită de documente care dovedesc faptele expuse în aceasta. Un creditor care este o entitate contabilă trebuie să includă în cerere o declarație în care precizează dacă a introdus creanța în evidențele sale contabile și în ce măsură sau, dacă nu a introdus-o, să expună motivele din spatele acestei decizii.
Cererea aferentă unei creanțe nemonetare trebuie să includă un aviz de expertiză care stabilește valoarea creanței nemonetare în cauză; altfel, cererea nu va fi luată în considerare.
Un creditor care nu are adresa, sediul social sau un punct de lucru în Slovacia are obligația de a desemna, în vederea comunicării documentelor, un reprezentant care are adresa sau sediul social în Slovacia și de a informa în scris practicianul în insolvență cu privire la desemnarea acestui reprezentant; în caz contrar, documentele vor fi notificate creditorului doar prin publicarea lor în Buletinul comercial.
Cereri neconforme depuse în cadrul procedurii de faliment
După expirarea termenului standard pentru depunerea creanțelor, practicianul în insolvență transmite instanței, fără întârzieri nejustificate, o listă cu documentele depuse despre care practicianul consideră că nu se califică drept cereri, însoțită de opiniile sale, iar instanța decide fără întârziere nejustificată dacă aceste documente trebuie să fie considerate cereri. Instanța transmite practicianului în insolvență hotărârea sa, iar acesta informează părțile în cauză.
O cerere de depunere a unei creanțe în cadrul procedurii de faliment nu poate fi corectată sau modificată.
Lista creanțelor depuse în cadrul procedurii de faliment

Practicianul în insolvență înscrie creanțele depuse în lista de creanțe. Dacă un creditor solicită acest lucru, practicianul confirmă cu promptitudine dacă creanța creditorului a fost înscrisă în lista creanțelor.
În cadrul procedurilor de faliment, lista creanțelor constituie baza exercitării drepturilor aferente unei creanțe depuse.
Contestarea și stabilirea creanțelor în cadrul procedurii de faliment
Dreptul slovac nu folosește termenii „admitere” sau „respingere” în legătură cu creanțele, ci termenii „contestare” sau „stabilire”.
Practicianul în insolvență compară fiecare creanță depusă cu evidențele contabile ale debitorului și cu alte documente, precum și cu lista pasivelor, ținând cont totodată de declarațiile debitorului și ale altor părți. Practicianul efectuează, de asemenea, propriile sale investigații și, dacă consideră că o creanță este discutabilă, practicianul are obligația de a contesta părțile discutabile ale respectivei creanțe.
Practicianul în insolvență sau un creditor care a depus o creanță poate contesta o creanță (în cazul creditorului, contestarea se face prin trimiterea formularului relevant prestabilit către practician) pentru motive care țin de: temeiul juridic al creanței, caracterul executoriu al acesteia, valoarea, rangul sau garantarea acesteia printr-o garanție reală ori rangul garanției reale. Dacă creanța este depusă de un organism, o instituție sau o agenție a Uniunii Europene, temeiul juridic și suma declarată de organismul, instituția sau agenția Uniunii Europene nu pot fi contestate.
O creanță poate fi contestată:
în termen de 30 de zile de la expirarea termenului standard de depunere a creanțelor,
în termen de 30 de zile de la înregistrarea creanței în lista de creanțe din Buletinul comercial, dacă creanța a fost depusă la o dată ulterioară.
Dacă există un număr mare de cereri sau pentru un alt motiv important, instanța poate, în mod repetat, fie ca răspuns la o solicitare a practicianului în insolvență, fie din proprie inițiativă, să prelungească termenul în care practicianul în insolvență poate contesta creanțele; de fiecare dată, termenul poate fi prelungit cu maximum 30 de zile.
Orice persoană care contestă o creanță trebuie să precizeze întotdeauna motivele contestării; dacă contestă valoarea creanței, trebuie să indice cuantumul pe care îl contestă, dacă contestă rangul trebuie să precizeze rangul care i se pare acceptabil, iar dacă contestă garanția reală trebuie să indice domeniul de aplicare contestat; în caz contrar, contestarea nu are efect. Dacă o creanță contestată a fost confirmată cel puțin parțial de către instanță, persoana care a contestat creanța răspunde în fața creditorului în cauză pentru orice prejudiciu cauzat prin contestarea creanței, cu excepția cazului în care această persoană poate demonstra că a acționat cu diligență profesională.
Practicianul în insolvență consemnează contestarea unei creanțe în lista creanțelor, fără întârzieri nejustificate, și anunță în scris creditorul a cărui creanță a fost contestată.
Contestarea unei creanțe de către un creditor produce efecte dacă:
aceasta a fost depusă folosind formularul prestabilit și
s-a depus suma de 350 EUR în contul bancar al practicianului în insolvență, menționându-se la explicații numărul creanței din lista de creanțe ca „simbol variabil”; în acest scop, practicianul în insolvență publică în Buletinul comercial contul bancar în care se pot depune sumele; suma menționată poate fi depusă în cont numai în termenul prevăzut pentru contestarea creanțelor și se depune separat, încă o dată, pentru fiecare contestare a unei creanțe depuse într-o cerere separată; depozitul face parte din patrimoniul general; dacă există motive pentru contestarea integrală sau parțială a creanței, creditorul care contestă creanța are dreptul la restituirea depozitului, care poate fi considerat creanță patrimonială.
Debitorul are dreptul să obiecteze cu privire la o creanță depusă și trebuie să facă acest lucru în termenul stabilit pentru contestarea creanțelor de către creditori. Obiecția este înregistrată în lista creanțelor, dar nu are nicio influență asupra stabilirii creanței.
Un creditor are dreptul de a introduce în instanță o acțiune în vederea stabilirii unei creanțe contestate, iar acțiunea trebuie introdusă împotriva tuturor celor care au contestat creanța. Acest drept trebuie să fie exercitat în instanță împotriva tuturor acestor persoane în termen de 30 de zile de la data la care practicianul în insolvență a transmis creditorului notificarea scrisă privind contestarea creanței; în caz contrar, dreptul în cauză se stinge. Această acțiune poate fi introdusă în fața instanței care coordonează procedura de faliment. Se consideră că dreptul la stabilirea unei creanțe contestate este exercitat în timp util și în cazul în care acțiunea este introdusă în termenul menționat în fața unei instanțe care nu este competentă în materie. Procedura în sine este reglementată de normele generale de procedură.
Dacă creditorul unei creanțe al cărei rang este contestat nu introduce o acțiune, se aplică cel mai mic rang acceptat.
Dacă creanța unui creditor este contestată, dar un alt organism decât instanța a avut competența de a decide cu privire la creanță, instanța care a avut competența de a examina legalitatea acestei decizii are, de asemenea, competența de a se pronunța în procedurile având ca scop stabilirea creanței în cauză; acest lucru se aplică și în cazul în care un alt organism decât instanța nu a luat o astfel de decizie.
În cadrul acțiunii în instanță, creditorul poate solicita evaluarea temeiului juridic, a caracterului executoriu, a rangului și a valorii creanței, a garantării acesteia printr-o garanție reală sau a rangului garanției reale. În cadrul acțiunii în instanță, creditorul poate revendica cel mult ceea ce a declarat în cerere.
O hotărâre judecătorească referitoare la stabilirea unei creanțe contestate produce efecte pentru toate părțile la procedura de faliment.
La expirarea termenului limită de contestare a unei creanțe, aceasta este considerată ca fiind stabilită în măsura în care nu a fost contestată.
O creanță contestată doar de practicianul în insolvență și o creanță contestată de un creditor poate fi admisă de către practicianul în insolvență cu acordul acestui creditor dacă instanța nu s-a pronunțat încă în legătură cu stabilirea sa. Admiterea unei creanțe contestate înseamnă că respectiva creanță este considerată stabilită în domeniul de aplicare admis.
O creanță stabilită printr-o decizie definitivă a unei instanțe sau a altei autorități publice este considerată stabilită în domeniul de aplicare permis.
La solicitarea creditorului contestat, practicianul în insolvență depune la instanță, fără întârzieri nejustificate, cererea privind creanța care a fost contestată în mod eficient de un alt creditor, împreună cu documentele prezentate de creditorul care a depus (și căruia i s-a contestat) creanța și de creditorul care a contestat creanța, precum și o declarație a practicianului în insolvență care precizează dacă și în ce măsură creanța este înregistrată în contabilitate, dacă și în ce măsură este contestată de debitor și dacă și în ce măsură practicianul în insolvență o acceptă sau nu și pentru care motive. Pe baza acestor documente, instanța hotărăște, fără întârzieri nejustificate, dacă și în ce măsură acordă creditorului drepturile de vot și alte drepturi legate de creanța contestată. Instanța notifică hotărârea sa practicianului în insolvență și creditorului ale cărui drepturi legate de creanța contestată au făcut obiectul hotărârii în cauză; această hotărâre nu se publică în Buletinul comercial. Creditorul ale cărui drepturi legate de creanța contestată au făcut obiectul hotărârii judecătorești poate introduce un recurs împotriva acestei hotărâri.

Depunerea creanțelor în cadrul procedurii de reorganizare

Cererile se depun la practicianul în insolvență în termen de 30 de zile de la aprobarea reorganizării. Cererile trimise după acest termen nu vor fi luate în considerare.
Detalii privind cererile depuse în cadrul procedurii de reorganizare
Dispozițiile aplicabile detaliilor privind cererile depuse în cadrul procedurii de faliment sunt utilizate *mutatis mutandis*. În cazul unei creanțe garantate, garanția reală trebuie invocată în mod corespunzător și în timp util în cerere; în caz contrar, creanța este considerată a fi o creanță negarantată.
O creanță poate fi corectată sau modificată numai prin înlocuirea cererii inițiale cu o nouă cerere depusă la practician, iar această nouă cerere poate fi admisă numai dacă respectă termenul limită de depunere a creanțelor.

La cerere, practicianul în insolvență confirmă dacă creanța creditorului a fost înregistrată în lista creanțelor.
Dacă are îndoieli în acest sens, practicianul în insolvență poate, în orice moment al procedurii de reorganizare, să depună în fața instanței o cerere prin care solicită să se decidă dacă cererea în cauză trebuie luată în considerare.
Lista creanțelor depuse în cadrul procedurii de reorganizare
Practicianul în insolvență înscrie creanțele depuse și informațiile prezentate în cereri în lista de creanțe, astfel încât lista să fie întocmită în termen de zece zile de la termenul limită pentru depunerea creanțelor.
În paralel cu întocmirea listei de creanțe, practicianul în insolvență invită debitorul să prezinte observații cu privire la creanțele înscrise în listă, într-un termen stabilit de practicianul în insolvență, dar care nu poate fi mai mic de cinci zile lucrătoare sau mai mare de zece zile lucrătoare.
În maximum trei zile de la termenul limită de contestare a creanțelor, practicianul în insolvență trimite instanței o copie a listei de creanțe, precizând care sunt creanțele contestate; informațiile înregistrate în lista de creanțe trimisă instanței sunt decisive pentru evaluarea măsurii în care creanțele depuse au fost contestate.
Dacă, în cursul reorganizării, survin modificări ale informațiilor înregistrate în lista creanțelor, după ce ia cunoștință de aceste modificări, practicianul în insolvență înregistrează prompt modificările în lista de creanțe și, de asemenea, trimite de îndată instanței o notificare scrisă cu privire la modificarea listei creanțelor.
Lista creanțelor face parte din dosarul practicianului în insolvență.
Contestarea și stabilirea creanțelor în cadrul procedurii de reorganizare
Aplicând diligența profesională, practicianul în insolvență compară fiecare creanță depusă cu evidențele contabile ale debitorului și cu alte documente, precum și cu lista pasivelor debitorului, ținând cont totodată de declarațiile debitorului și ale altor părți. De asemenea, practicianul își desfășoară propriile investigații și, în cazul în care consideră că o creanță este discutabilă în ceea ce privește temeiul său juridic, caracterul executoriu, valoarea, rangul sau garantarea sa printr-o garanție reală ori rangul garanției reale, practicianul în insolvență are obligația de a contesta părțile discutabile ale creanței.
Practicianul în insolvență poate contesta o creanță numai în termen de 30 de zile de la data limită pentru depunerea creanțelor. Practicianul contestă o creanță prin înregistrarea contestației în lista de creanțe, cu precizarea motivelor și a sferei de aplicare a contestării; dacă practicianul contestă valoarea unei creanțe, valoarea stabilită a creanței este consemnată, de asemenea, în lista de creanțe. La expirarea termenului limită de contestare a unei creanțe, aceasta este considerată ca fiind stabilită pentru sfera de aplicare în care nu a fost contestată. În scopul exercitării drepturilor asociate cu o creanță depusă, o creanță care a fost depusă este considerată stabilită și în cazul în care se contestă doar valoarea acesteia.
Debitorul sau un creditor care a depus o creanță la practicianul în insolvență are dreptul de a transmite acestuia o recomandare de contestare a unei creanțe depuse. Practicianul în insolvență are obligația de a evalua toate recomandările cu diligență profesională și de a informa în scris persoana care a prezentat recomandarea cu privire la modul în care a fost tratată aceasta. Practicianul în insolvență consemnează în lista de creanțe recomandarea referitoare la contestarea creanței și modul în care a fost tratată această recomandare.
În termen de 30 de zile de la expirarea termenului pentru contestarea creanțelor, un creditor căruia i s-a contestat o creanță poate introduce o acțiune împotriva debitorului, solicitând instanței să stabilească temeiul juridic, caracterul executoriu, valoarea, garantarea creanței printr-o garanție reală sau rangul garanției reale aferente creanței contestate; în cadrul acțiunii în instanță, creditorul poate revendica cel mult ceea ce a declarat în cerere. Această acțiune este introdusă în fața instanței care coordonează procedura de reorganizare.
Dacă un creditor căruia i s-a contestat o creanță nu introduce, în termenul legal, o acțiune în stabilirea creanței contestate sau își retrage cererea de stabilire a creanței contestate, creanța depusă de creditor este ignorată în cadrul procedurii de reorganizare în măsura în care a fost contestată, iar dacă instanța confirmă planul de reorganizare, creanța nu poate fi executată împotriva debitorului în măsura în care a fost contestată.
Hotărârea instanței care stabilește o creanță contestată produce efecte în raport cu toate părțile implicate. Atunci când hotărârea instanței cu privire la stabilirea unei creanțe contestate devine definitivă, creanța este considerată stabilită pentru sfera de aplicare stabilită de instanță; creanța nu poate fi executată împotriva debitorului dincolo de această sferă de aplicare.
Până la expirarea termenului de introducere a unei acțiuni în stabilirea unei creanțe sau până când instanța a pronunțat o hotărâre definitivă cu privire la stabilirea unei creanțe, debitorul poate accepta o creanță contestată, prin notificare scrisă, în raport cu creditorul; în consecință, creanța contestată este considerată stabilită în sfera de aplicare acceptată. Dacă practicianul în insolvență a contestat o creanță la solicitarea unui creditor, debitorul poate accepta creanța contestată numai cu acordul acestui creditor.
În timpul reorganizării, stabilirea unei creanțe este înregistrată în lista de creanțe. Practicianul în insolvență are obligația de a înregistra fără întârziere stabilirea unei creanțe în lista creanțelor, odată ce creanța este considerată stabilită sau odată ce debitorul a acceptat creanța.
Dacă instanța declară falimentul debitorului în timpul procedurii de stabilire a unei creanțe contestate, instanța suspendă, în cadrul hotărârii pronunțate, procedura de stabilire a creanței contestate.

Depunerea creanțelor în cadrul procedurii de reducere a datoriilor

Reducerea datoriilor prin faliment

Debitorul are obligația de a atașa la cererea de reducere a datoriilor prin faliment o listă a creditorilor; pe baza acesteia, practicianul în insolvență informează în scris toți creditorii enumerați cu privire la declararea falimentului.
Un creditor poate depune o creanță în termen de 45 de zile de la declararea falimentului sau, ulterior, până la data la care practicianul în insolvență anunță că urmează să întocmească un plan de distribuire.
Dacă un creditor trimite o cerere practicianului în insolvență după expirarea termenului de 45 de zile, cererea sa va fi luată în considerare, dar creditorul nu poate exercita niciun drept de vot.
Dispozițiile referitoare la faliment se aplică *mutatis mutandis* acestei cereri (formularul, conținutul cererii, moneda și anexele); se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis*, dispozițiile aplicabile cererilor neconforme.
Numai un alt creditor înregistrat poate contesta o creanță depusă. Dispozițiile aplicabile contestării și depunerii creanțelor în cadrul procedurilor de faliment se aplică *mutatis mutandis*. Cu toate acestea, pentru a stabili o creanță contestată, este suficient acceptul creditorului care a contestat creanța; nu este necesar acordul practicianului în insolvență în acest sens.
În cadrul procedurii de reducere a datoriilor prin faliment, se lichidează toate creanțele împotriva debitorului (nu doar creanțele depuse).
Cu toate acestea, procesul poate fi inversat prin introducerea unei acțiuni în anularea reducerii datoriilor pentru motive de rea-credință a debitorului în cazul în care legislația menționează în mod explicit ca exemplu de rea-credință neincluderea unui creditor (persoană fizică) în lista creditorilor în pofida faptului că practicianul în insolvență a solicitat acest lucru.

Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților

Debitorul are obligația de a atașa la cererea de reducere a datoriilor o listă a pasivelor sale.
În acest tip de procedură, nu se depun creanțe de către creditori, ci practicianul în insolvență investighează situația debitorului.

Odată cu stabilirea unui grafic al plăților, debitorul beneficiază de reducerea datoriilor; cu toate acestea, procesul poate fi inversat prin introducerea unei acțiuni în anularea reducerii datoriilor pentru motive de rea-credință a debitorului în cazul în care legislația menționează în mod explicit ca exemplu de rea-credință neincluderea unui creditor (persoană fizică) în lista creditorilor în pofida faptului că practicianul în insolvență a solicitat acest lucru.

13 Care sunt normele care reglementează distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor? Care este ordinea de preferință a creanțelor și drepturilor creditorilor în funcție de rangul acestora?

Distribuirea încasărilor în cadrul procedurii de faliment

În cadrul procedurii de faliment, distribuirea încasărilor variază în funcție de tipul creditorului (creditori garantați, creditori negarantați, creditori cu creanțe de rang inferior, penalități contractuale și creanțe ale creditorilor afiliați debitorului):

Creanța garantată a unui creditor garantat este satisfăcută (în măsura în care a fost stabilită) din încasările obținute prin realizarea activelor care compun patrimoniul separat al creditorului garantat, după deducerea creanțelor patrimoniale alocate elementelor de activ înscrise care compun patrimoniul separat. Dacă creanța garantată a unui creditor garantat nu poate fi satisfăcută integral, aceasta va fi satisfăcută ca o creanță negarantată, în măsura disponibilă.

Creanțele negarantate sunt satisfăcute (în măsura în care au fost stabilite) din încasările obținute prin realizarea activelor care compun patrimoniul general, după deducerea creanțelor patrimoniale alocate elementului de activ înscris care compune patrimoniul separat. Dacă creanțele negarantate nu pot fi satisfăcute integral, acestea vor fi satisfăcute proporțional, în funcție de valoarea lor relativă.

Creanțele de rang inferior sunt satisfăcute (în măsura în care au fost stabilite) din încasările obținute prin realizarea activelor care compun patrimoniul general și rămase în patrimoniul general după satisfacerea integrală a celorlalte creanțe negarantate. Dacă creanțele de rang inferior nu pot fi satisfăcute integral, acestea vor fi satisfăcute proporțional, în funcție de valoarea lor relativă. Penalitățile contractuale și creanțele creditorilor afiliați debitorului sunt satisfăcute în același mod.

Distribuirea încasărilor în cadrul procedurii de faliment se face pe baza planului de distribuire. Înainte de a întocmi acest plan, practicianul în insolvență întocmește o listă de creanțe patrimoniale care trebuie satisfăcute din încasările alocate patrimoniului relevant (fie un patrimoniu separat în cazul activelor garantate, fie patrimoniul general). Practicianul în insolvență publică această listă și anunță în Buletinul comercial intenția de a întocmi planul de distribuire. Persoanele prevăzute prin lege, în principal organismele creditorilor și creditorii, pot examina lista și pot prezenta obiecții cu privire la aceasta într-un termen stabilit. Aceste obiecții pot viza rangul unei creanțe, nealocarea unei creanțe, excluderea unei creanțe și sfera de aplicare a unei creanțe. După expirarea termenului limită, practicianul în insolvență întocmește planul de distribuire și îl înaintează spre aprobare comitetului creditorilor (dacă nu este activ un astfel de comitet, planul de distribuire este prezentat instanței). Odată aprobat planul, practicianul în insolvență transferă partea necontestată a încasărilor creditorului relevant și păstrează partea în litigiu până la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În general, planul de distribuire (indiferent dacă este vorba despre un patrimoniu separat sau despre patrimoniul general) este întocmit imediat după realizarea părții relevante a activelor. Dacă natura cazului permite acest lucru, practicianul în insolvență întocmește, de asemenea, un plan parțial de distribuire, dar în marea majoritate a procedurilor de faliment se utilizează un singur plan de distribuire (final).

Planul de distribuire include și creanțele potențiale și contestate. Creanțele contestate sunt satisfăcute numai dacă instanța hotărăște stabilirea lor. Creanțele potențiale sunt satisfăcute doar dacă și atunci când se concretizează.

După ce a realizat integral activele înscrise și a soluționat toate litigiile conexe, practicianul în insolvență întocmește un plan final de distribuire a încasărilor către creditorii negarantați. Acest plan final de distribuire cuprinde toate planurile de distribuire anterioare.

În cadrul procedurilor de reorganizare și al procedurilor de reducere a datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților nu se distribuie încasări.

Distribuirea încasărilor în cadrul procedurii de reducere a datoriilor prin faliment

După ce a realizat patrimoniul și a soluționat toate litigiile care ar putea afecta planul de distribuire a încasărilor, practicianul în insolvență întocmește planul de distribuire a încasărilor, fără întârzieri nejustificate și în orice caz în termen de cel mult 60 de zile de la declararea falimentului. Practicianul în insolvență anunță în Buletinul comercial intenția de a întocmi planul de distribuire.

Din încasări, practicianul în insolvență deduce mai întâi costurile aferente procedurii de faliment, apoi valoarea scutită a locuinței debitorului, dacă este cazul; în continuare, satisface în mod proporțional creanțele depuse cu titlu de pensie de întreținere pentru copiii debitorului și apoi distribuie soldul în mod proporțional între toți creditorii înregistrați, în conformitate cu nivelul creanțelor stabilite. Fiecare creditor suportă cheltuielile legate de satisfacerea creanțelor sale.

Plățile în legătură cu care practicianul în insolvență nu a reușit să determine contul bancar sau adresa creditorului în termen de trei luni de la întocmirea planului de distribuire revin statului. Practicianul în insolvență remite aceste plăți în contul bancar al instanței care a declarat falimentul.

Practicianul în insolvență răspunde în fața creditorilor pentru orice prejudiciu cauzat acestora de un plan de distribuire a încasărilor care a fost implementat altfel decât prevăd normele legale aplicabile, cu excepția cazului în care practicianul în insolvență poate dovedi că a procedat cu diligență profesională.

Costurile implicate de procedura de faliment sunt acoperite din încasările alocate creditorilor negarantați, în următoarea ordine:

onorariul practicianului în insolvență și costurile realizării activelor și întocmirii planului de distribuire;

cheltuielile necesare efectuate de practicianul în insolvență pentru gestionarea procedurii de faliment;

costurile legate de administrarea activelor care fac obiectul procedurii de faliment;

o plată în avans pentru a acoperi costul unui aviz de expertiză;

costurile investigațiilor întreprinse de către practicianul în insolvență la cererea unui creditor, în cuantumul aprobat de reprezentantul creditorilor sau de o adunare a creditorilor.

14 Care sunt condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență (în special prin concordat)?

Faliment

Instanța hotărăște, la cerere sau din proprie inițiativă, să închidă procedura de faliment dacă constată că debitorul nu deține active suficiente nici pentru a plăti creanțele patrimoniale; în cadrul hotărârii pronunțate, instanța stabilește și onorariile și cheltuielile practicianului în insolvență, care sunt plătite din activele debitorului, plata în avans a onorariului și cheltuielilor practicianului interimar și plata în avans pentru acoperirea costurilor implicate de procedura de faliment.

De asemenea, instanța hotărăște, la cerere sau din proprie inițiativă, să închidă procedura de faliment dacă constată că nu au fost îndeplinite condițiile prealabile aplicabile falimentului; instanța stabilește onorariul și cheltuielile practicianului în insolvență la fel ca în cazul închiderii procedurii de faliment din cauza constatării insuficienței activelor.

La cererea practicianului în insolvență, instanța hotărăște să închidă procedura de faliment după implementarea planului final de distribuire a încasărilor.

Instanța publică cu promptitudine hotărârea de închidere a procedurii de faliment în Buletinul comercial și o notifică, de asemenea, debitorului și practicianului în insolvență. Practicianul în insolvență și un creditor a cărui creanță stabilită nu a fost satisfăcută integral sau nici măcar parțial au dreptul de a contesta hotărârea judecătorească.

Instanța anunță în Buletinul comercial intenția de a pronunța hotărârea de închidere a procedurii de faliment. La publicarea acestui anunț, încetează mai multe efecte și funcția comitetului creditorilor (dacă s-a constituit un astfel de comitet). Valabilitatea și efectul actelor puse în aplicare pe durata procedurii de faliment nu sunt afectate.
În ziua închiderii procedurii de faliment, practicianul în insolvență închide conturile și întocmește un set individual de situații financiare, în conformitate cu legislația aplicabilă. Practicianul în insolvență predă, de asemenea, toate documentele necesare și activele rămase debitorului sau lichidatorului și ia măsurile necesare legate de închiderea procedurii de faliment. Odată ce practicianul în insolvență și-a îndeplinit aceste atribuții, instanța îl eliberează din funcție.
Procedura de faliment poate fi închisă și printr-o hotărâre judecătorească prin care instanța de apel anulează hotărârea instanței de prim grad sau modifică partea referitoare la declararea falimentului. Instanța notifică această hotărâre debitorului și practicianului în insolvență. De asemenea, publică cu promptitudine hotărârea în Buletinul comercial; odată cu această publicare, încetează efectele procedurii de faliment, garanțiile reale care au fost stinse sunt restaurate și se încheie funcția practicianului în insolvență și a comitetului creditorilor (dacă s-a constituit un astfel de comitet).
În cadrul hotărârii menționate la paragraful de mai sus, instanța se pronunță cu privire la onorariul practicianului în insolvență, care va fi plătit, în conformitate cu hotărârea judecătorească, de persoana care a depus cererea de declarare a falimentului.
Dacă debitorul este o persoană fizică și decedează în timpul procedurii de faliment, moștenitorii debitorului iau locul acestuia în raport cu activele care fac obiectul procedurii de faliment sau, dacă nu există moștenitori sau dacă moștenitorii renunță la succesiune, statul va acționa în locul debitorului.
Pe baza unui extras din lista creanțelor, după închiderea procedurii de faliment se poate depune o cerere în vederea executării silite sau a procedurii de deposedare în raport cu o creanță stabilită pe care debitorul nu a contestat-o în mod explicit în termenul stabilit de practicianul în insolvență. După închiderea procedurii de faliment, practicianul în insolvență depune lista de creanțe la instanță.

Reorganizare

Instanța hotărăște cu privire la o cerere depusă de inițiatorul planului de reorganizare, care solicită confirmarea planului adoptat în ședința de aprobare. Inițiatorul are obligația de a depune această cerere în termen de 10 zile de la ședința de aprobare și trebuie să includă în cerere procesul-verbal al acestei ședințe și planul adoptat.
Cererea de confirmare a planului poate fi depusă chiar dacă planul nu a fost adoptat în ședința de aprobare sau acceptat de debitor.
Dacă inițiatorul planului nu depune o cerere de confirmare a acestui plan în termenul legal, practicianul în insolvență solicită cu promptitudine instanței să declare falimentul.
Dacă unul dintre grupuri nu a avut majoritatea de voturi necesară pentru adoptarea planului, inițiatorul planului poate solicita instanței, în cererea de confirmare a planului, să înlocuiască adoptarea planului de către grup cu hotărârea instanței, cu următoarele condiții:
planul nu va avea ca efect, în ceea ce privește părțile care au făcut parte din grupul care a votat împotriva adoptării, plasarea acestora, în mod clar, într-o poziție mai puțin avantajoasă decât dacă planul nu ar fi fost adoptat; instanța își întemeiază hotărârea pe probabilitatea satisfacerii părților respective în cadrul procedurii de faliment la data deschiderii procedurii de reorganizare, pe baza datelor prezentate în plan, cu excepția cazului în care se demonstrează altfel;
majoritatea grupurilor constituite în conformitate cu planul au deținut majoritatea de voturi necesară pentru adoptarea planului; și
creditorii prezenți au votat în favoarea adoptării planului cu majoritate absolută de voturi, drepturile de vot fiind cuantificate în funcție de valoarea creanțelor stabilite.
În cadrul hotărârii judecătorești de confirmare sau de respingere a planului, instanța se pronunță cu privire la înlocuirea votului în ședință de aprobare cu decizia sa.
Dacă nu există niciun motiv pentru a respinge planul, instanța decide să îl confirme în termen de 15 zile de la primirea cererii de confirmare a planului; planul confirmat de instanță este atașat sub forma unei anexe la hotărârea judecătorească în cauză. În hotărârea de confirmare a planului, instanța decide, de asemenea, cu privire la închiderea procedurii de reorganizare.
Instanța publică fără întârziere hotărârea în Buletinul comercial. Planul confirmat de instanță nu este publicat; acest lucru nu se aplică dispozițiilor referitoare la un nou împrumut.
Planul confirmat de instanță face parte din dosarul cauzei. Părțile la plan și reprezentanții acestora au dreptul să examineze dosarul cauzei și planul confirmat de instanță, să obțină extrase din acestea și să facă duplicate și fotocopii sau să solicite instanței să facă fotocopii contra cost.
Instanța decide **să respingă planul** dacă:
s-a constatat o încălcare substanțială a legislației în detaliile planului, în procedura de elaborare a planului, în procedura de votare a planului sau în alte dispoziții referitoare la plan, dacă acest lucru a avut efecte negative asupra oricăreia dintre părțile la plan;
adoptarea planului s-a realizat prin conduită frauduloasă sau prin oferirea de privilegii speciale oricăreia dintre părțile la plan;
planul nu a fost adoptat în cadrul unei ședințe de aprobare; această condiție nu se aplică dacă votul în ședință de aprobare a fost înlocuit prin hotărârea judecătorească;
în conformitate cu planul, nu se vor emite acțiuni sau alte participații în capitaluri la debitor sau la entitatea dobânditoare în schimbul unor noi investiții în numerar sau prin schimbul creanțelor creditorilor din grupul pentru creanțe negarantate, cu excepția creditorilor din grupul pentru creanțe negarantate ale angajaților, și aceasta cel puțin la valoarea profitului distribuit în ultimii doi ani;
planul este inechitabil pentru grupurile de creditori, în măsura în care anticipează, de asemenea, că un drept sau obligațiile conținute în plan pot surveni, se pot modifica sau se pot stinge în așa fel încât creditorii din grupurile pentru creanțe negarantate vor beneficia de satisfacerea creanțelor lor mai târziu decât creditorii garantați, fără să existe motive justificate pentru acest lucru;
planul contravine în mod substanțial interesului comun al creditorilor;
oricare dintre creanțele negarantate ar fi satisfăcută într-un procent mai mic de 50 %; această condiție nu se aplică dacă creditorul în cauză își dă în scris acceptul față de cota redusă de satisfacere a creanței;
potrivit părții principale a planului, plățile pentru lichidarea oricăreia dintre creanțele negarantate vor fi efectuate pe parcursul unei perioade mai mari de cinci ani; această condiție nu se aplică dacă creditorul în cauză își dă în scris acceptul față de această perioadă mai lungă de efectuare a plăților pentru lichidarea creanțelor creditorului.
Instanța publică fără întârziere hotărârea de respingere a planului în Buletinul comercial. Inițiatorul planului poate contesta hotărârea de respingere în termen de 15 zile de la publicarea acesteia în Buletinul comercial. Instanța de apel se pronunță cu privire la contestație în termen de 30 de zile de la introducerea acțiunii.
Odată ce hotărârea de respingere a planului devine definitivă, instanța emite un singur ordin de întrerupere a procedurii de reorganizare, deschide procedura de faliment și declară falimentul în ceea ce privește activele debitorului. În cadrul hotărârii sale, instanța desemnează un practician în insolvență, selectat în

mod aleatoriu. Instanța publică fără întârziere hotărârea în Buletinul comercial; odată cu această publicare, încetează efectele deschiderii procedurii de reorganizare și se încheie funcția comitetului creditorilor și a practicianului în insolvență. Instanța notifică hotărârea debitorului și practicianului în insolvență desemnat.

Reducerea datoriilor prin faliment

Procedura se închide în trei situații:

dacă practicianul în insolvență descoperă că patrimoniul falitului nu va acoperi costurile procedurii de faliment (debitorul beneficiază de reducerea datoriilor);

dacă niciun creditor nu se înregistrează pentru procedura de faliment (debitorul beneficiază de reducerea datoriilor);

dacă practicianul în insolvență implementează planul de distribuire în cadrul procedurii (cu alte cuvinte, după ce a realizat activele, practicianul distribuie încasările obținute între creditori) – debitorul beneficiază de reducerea datoriilor;

dacă condițiile prealabile necesare pentru procedura de faliment nu au fost îndeplinite, instanța anulează, de asemenea, reducerea datoriilor.

În ambele cazuri, practicianul în insolvență anunță în mod public închiderea procedurii de faliment. La închiderea procedurii de faliment:

încetează funcția practicianului în insolvență;

încetează funcția reprezentantului creditorilor;

expiră autorizația practicianului în insolvență de a administra activele debitorului și de a acționa în chestiuni care privesc aceste active;

se stinge obligația debitorului de a efectua plăți către practicianul în insolvență pentru creanțele din cadrul procedurii de faliment;

expiră inadmisibilitatea compensării creanțelor;

expiră restricțiile legate de rezilierea și denunțarea contractelor;

se închid procedurile de stabilire a unei creanțe contestate.

Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților – închiderea procedurii

Procedura se închide dacă instanța constată că, după depunerea unei cereri de stabilire a unui grafic al plăților, nu s-au îndeplinit condițiile de protecție împotriva creditorilor.

Procedura se închide dacă, în cadrul hotărârii care stabilește acordarea protecției împotriva creditorilor, instanța a dispus ca debitorul să efectueze o plată în avans practicianului în insolvență și debitorul nu s-a conformat în termen de șapte zile de la cererea practicianului în insolvență în acest sens.

Procedura se închide dacă practicianul în insolvență anunță în mod public că situația debitorului nu permite stabilirea unui grafic al plăților.

Procedura se închide dacă instanța constată că situația debitorului nu permite stabilirea unui grafic al plăților.

Procedura se închide odată ce instanța stabilește un grafic al plăților (acesta este singurul caz în care debitorul beneficiază de reducerea datoriilor).

15 Care sunt drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență?

Faliment

Pe baza unui extras din lista creanțelor, după închiderea procedurii de faliment se poate depune o cerere în vederea executării silite sau a procedurii de deposedare în raport cu o creanță stabilită pe care debitorul nu a contestat-o în mod explicit în termenul stabilit de practicianul în insolvență. După închiderea procedurii de faliment, practicianul în insolvență depune lista de creanțe la instanță.

Reorganizare

Pe baza următorilor factori se poate depune o cerere de declarare a planului ca fiind ineficace în raport cu un creditor:

Trebuie să fie vorba despre un creditor care a votat împotriva adoptării planului și a înscris o obiecție justificată în procesul-verbal al ședinței de aprobare sau despre o parte la plan care poate fi furnizor de ajutor de stat.

În conformitate cu planul, creanțele alocate aceluiași grup ca și creanța stabilită a creditorului în cauză trebuie să fie satisfăcute la un nivel diferit sau într-un alt mod, ceea ce înseamnă că creditorii care au aceste creanțe sunt favorizați în raport cu creditorul în cauză; sau

drepturile de proprietate ale acționarilor incluse în același grup ca și dreptul de proprietate ca acționar al creditorului în cauză trebuie să fie satisfăcute în cadrul planului la un nivel diferit sau într-un alt mod, ceea ce înseamnă că acționarii care au aceste drepturi de proprietate sunt favorizați în raport cu creditorul în cauză; sau

inițiatorul planului nu a alocat creanța stabilită a creditorului în grupul solicitat de creditor, ceea ce a plasat creditorul într-o poziție mai dezavantajoasă decât situația în care planul nu ar fi fost adoptat; instanța își bazează hotărârea pe probabilitatea de satisfacere a creanței creditorului în cadrul procedurii de faliment; sau

inițiatorul planului nu a alocat creanța stabilită a creditorului în grupul pentru creanțe garantate în proporția solicitată de creditor, ceea ce a plasat creditorul într-o poziție mai dezavantajoasă decât situația în care planul nu ar fi fost adoptat; instanța își bazează hotărârea pe probabilitatea de satisfacere a creanței creditorului în cadrul procedurii de faliment; sau

implementarea planului confirmat va conduce la acordarea de ajutor de stat neautorizat.

În plus, pot fi prezentate (de către orice creditor) următoarele motive de ineficacitate:

Dacă debitorul sau entitatea dobânditoare nu satisface o creanță sau o altă obligație a sa din cadrul planului față de o parte la plan în timp util și în orice caz în cel mult 30 de zile de la primirea notificării, planul devine ineficace în raport cu creanța părții respective.

După închiderea procedurii de reorganizare, debitorul sau entitatea dobânditoare nu poate distribui profitul sau alte fonduri proprii de capital între membrii săi înainte de satisfacerea creanțelor creditorilor din grupul pentru creanțe negarantate până la nivelul creanțelor stabilite în cadrul planului (în procedurile de faliment, distribuirea profitului sau a altor fonduri proprii de capital poate fi contestată). Cererea pentru motive de ineficacitate este depusă de un creditor negarantat.

Dacă debitorul sau entitatea dobânditoare generează un profit care este prezentat în situațiile financiare și nu are nevoie de acest profit pentru a menține întreprinderea sau o parte substanțială a întreprinderii în activitate, așa cum prevede planul, un creditor negarantat are dreptul de a solicita în fața instanței care a confirmat planul satisfacerea creanței inițiale a creditorului din acest profit, la valoarea diferenței dintre suma necesară pentru satisfacerea creanței și plata efectuată către acest creditor în temeiul planului; cu toate acestea, instanța nu poate acorda creditorului în cauză o proporție din acest profit mai mare decât proporția datorată în raport cu ceilalți creditori din același grup.

Dacă planul este ineficace în raport cu un creditor, debitorul și entitatea dobânditoare sunt obligați în solidar să lichideze creanța inițială a creditorului în măsura în care creanța a fost depusă și stabilită, împreună cu dobânzile calculate pentru partea stabilită a creanței de la deschiderea procedurii de reorganizare. Debitorul și entitatea dobânditoare au obligația de a lichida creanța creditorului în termenul inițial de plată.

Dacă planul este ineficace în raport cu un acționar al debitorului, debitorul și entitatea dobânditoare sunt obligați în solidar să plătească acționarului suma care ar corespunde cu proporția datorată acționarului din încasările debitorului rezultate din lichidare la momentul în care instanța a confirmat planul. Dacă acționarul nu poate dovedi contrariul, valoarea încasărilor rezultate din lichidare este considerată ca fiind zero.

Dacă planul este ineficace în raport cu debitorul sau cu entitatea dobânditoare, se pot pune în aplicare proceduri de executare silită sau de deposedare pentru creanța inițială a creditorului.

Reducerea datoriilor prin faliment

Există o prezumție de bună-credință a debitorului la depunerea cererii, iar creditorii pot contesta buna-credință a debitorului în cadrul unei proceduri civile „clasice”. Creditorii nu pot contesta buna-credință a debitorului în timpul procedurii de reducere a datoriilor, ci numai după ce aceasta a fost închisă.

Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților

Există o prezumție de bună-credință a debitorului la depunerea cererii, iar creditorii pot contesta buna-credință a debitorului în cadrul unei proceduri civile „clasice”. Creditorii nu pot contesta buna-credință a debitorului în timpul procedurii de reducere a datoriilor, ci numai după ce aceasta a fost închisă.

Debitorul nu are bună-credință dacă:

debitorul nu a inclus o parte din activele sale în lista activelor, chiar și după ce i s-a solicitat acest lucru de către practicianul în insolvență, deși debitorul avea sau, având în vedere circumstanțele, trebuia să fi avut cunoștință despre aceste active; activele cu valoare neglijabilă sunt ignorate;

debitorul nu a inclus un creditor (persoană fizică) în lista creditorilor, chiar și după ce i s-a solicitat acest lucru de către practicianul în insolvență, deși debitorul avea sau, având în vedere circumstanțele, trebuia să fi avut cunoștință despre această persoană și, în consecință, creditorul nu a depus creanța; micii creditori sunt ignorați;

debitorul a furnizat informații importante în mod eronat sau nu a furnizat informații importante în cerere sau într-o anexă la cerere sau atunci când i s-a solicitat acest lucru de către practicianul în insolvență, deși debitorul știa sau, având în vedere circumstanțele, ar fi trebuit să știe că aceste informații sunt importante;

debitorul nu a cooperat așa cum era necesar cu practicianul în insolvență, fără niciun motiv întemeiat, iar cooperarea respectivă putea fi solicitată în mod rezonabil debitorului;

din conduita debitorului dinainte de depunerea cererii se poate concluziona că debitorul a intrat în mod deliberat în situația fluxului de lichidități negativ, pentru a putea să depună cererea;

debitorul nu avea flux de lichidități negativ la momentul depunerii cererii și știa sau, având în vedere circumstanțele, ar fi trebuit să știe acest lucru;

din conduita debitorului dinainte de depunerea cererii se poate concluziona că, prin asumarea pasivelor, debitorul a contat pe posibilitatea de a-și lichida datoriile prin faliment sau prin impunerea unui grafic al plăților;

din conduita debitorului dinainte de depunerea cererii se poate concluziona că debitorul a urmărit să aducă prejudicii creditorului sau să favorizeze unul dintre creditori;

debitorul nu pune în aplicare graficul de plăți stabilit de instanță în mod corespunzător și în timp util, fără niciun motiv întemeiat;

debitorul nu plătește pensia de întreținere a copilului care a devenit scadentă, după data relevantă, într-un mod rezonabil și în timp util, fără niciun motiv întemeiat; acest argument poate fi invocat doar de către copil sau de către tutorele legal al copilului;

debitorul nu și-a respectat obligația de a restitui plata în avans efectuată de Centrul pentru asistență juridică în contul onorariului forfetar al practicianului în insolvență în mod corespunzător și în timp util, fără niciun motiv întemeiat; acest argument poate fi invocat doar de Centrul pentru asistență juridică;

debitorul a solicitat reducerea datoriilor în ciuda faptului că, la momentul depunerii cererii, interesele sale principale nu erau centrate în Slovacia.

Instanța apreciază într-un mod mai strict factorii care definesc buna-credință a debitorului dacă debitorul deține sau a deținut active și experiență de afaceri considerabile, dacă lucrează sau a lucrat ca membru al personalului de conducere de nivel superior sau al organelor de administrare ale unei persoane juridice ori dacă are alt tip de experiență relevantă.

Instanța apreciază într-un mod mai puțin strict factorii care definesc buna-credință a debitorului dacă debitorul are doar o educație elementară, are vârsta de pensionare sau se apropie de această vârstă, are probleme grave de sănătate, este, temporar sau permanent, lipsit de adăpost sau a suferit un alt eveniment nefast care a făcut dificil traiul său în societate.

Instanța evaluează buna-credință a debitorului doar în cadrul procedurilor ocazionate de o cerere de anulare a reducerii datoriilor pentru motivul relei-credințe. Instanța nu evaluează buna-credință a debitorului în cadrul procedurii de faliment sau al procedurii de stabilire a unui grafic al plăților.

16 Cine suportă costurile și cheltuielile legate de procedura de insolvență?

Faliment

În principiu, costurile convocării și desfășurării unei adunări a creditorilor constituie o creanță patrimonială. Se prevăd următoarele derogări de la acest principiu:

Dacă adunarea creditorilor a avut loc la inițiativa unui creditor, creditorul care a solicitat reuniunea este obligat să achite costurile aferente convocării și organizării ședinței, cu excepția cazului în care adunarea creditorilor decide altfel.

O condiție pentru depunerea unei cereri de stabilire a unei creanțe contestate, în cazul în care creanța este contestată doar de către un creditor, este efectuarea unei plăți în avans, în mod corespunzător și în timp util, pentru acoperirea costurilor. Dacă persoana care depune cererea nu dovedește prin documente efectuarea plății în avans, instanța suspendă procedura.

Pentru exercitarea funcției sale, un membru al comitetului creditorilor are dreptul la rambursarea cheltuielilor demonstrabile pe care le-a suportat în vederea îndeplinirii acestei funcții; aceste cheltuieli constituie o creanță patrimonială generală, cu o valoare aprobată de comitetul creditorilor.

Dacă activele care fac obiectul procedurii de faliment au fost realizate în cadrul procedurilor de executare silită sau de deposedare, dar încasările nu au fost încă plătite părții îndreptățite să le primească, încasările devin parte a patrimoniului relevant și costurile aferente procedurii constituie o creanță patrimonială separată în raport cu acest patrimoniu.

Costurile unui aviz de expertiză solicitat de comitetul creditorilor constituie o creanță patrimonială generală. Costurile unui aviz de expertiză solicitat de un creditor garantat constituie o creanță patrimonială separată în raport cu patrimoniul acestui creditor (obiectul garanției reale).

În funcție de hotărârea instanței, costurile aferente procedurii în excluderea activelor din listă constituie o creanță patrimonială separată în raport cu patrimoniul în cauză.

Costurile suportate de părțile la procedura de faliment și la procedurile conexe sunt excluse de la satisfacere în cadrul procedurii de faliment (cu toate acestea, o reglementare specifică poate să prevadă norme diferite, de exemplu în ceea ce privește suma aferentă stabilirii unei creanțe contestate și cea aferentă avizelor de expertiză).

Reorganizare

În principiu, debitorul suportă cheltuielile. Debitorul acoperă:

costurile aferente avizului privind reorganizarea,

onorariul practicianului în insolvență (onorariul forfetar și comisionul pentru exercitarea funcției) și cheltuielile suportate de acesta,

costurile convocării și organizării unei adunări a creditorilor,

cheltuielile demonstrabile pe care le-a suportat un membru al comitetului creditorilor în vederea îndeplinirii acestei funcții; debitorul achită aceste cheltuieli în cuantumul aprobat de comitetul creditorilor.

Reducerea datoriilor prin faliment

În cadrul procedurii de reducere a datoriilor prin faliment se presupune că debitorul deține active foarte limitate, astfel încât costurile sunt reduse la minimum și sunt suportate de creditori. Dacă creditorii au cunoștință despre anumite active, aceștia trebuie să ia măsurile necesare pentru a le transfera, pe speze proprii, în patrimoniul falitului.
Cheltuielile suportate de părțile la procedură în virtutea implicării lor în procedura de faliment sau în procedura de stabilire a unui grafic al plăților nu pot fi recuperate de la debitor cu ocazia punerii în aplicare a reducerii datoriilor.
Atunci când investighează situația debitorului, practicianul în insolvență lucrează cu o listă de active, o listă de creditori și informațiile furnizate de debitor, de creditori și de alte persoane. Practicianul în insolvență efectuează cu diligență profesională această investigare a activelor și pasivelor, precum și orice alte investigații care nu necesită mult timp și care pot fi întreprinse cu costuri modeste.
Practicianul în insolvență efectuează alte investigații la cererea unui creditor dacă creditorul efectuează o plată în avans pentru a acoperi costurile implicate de aceste investigații. Practicianul în insolvență efectuează o astfel de investigație pe spezele creditorului. În cadrul procedurii de faliment, creditorul are dreptul la rambursarea acestor cheltuieli, cu titlul de cost aferent procedurii de faliment, într-un cuantum aprobat de reprezentantul creditorilor sau, dacă nu a fost desemnat un reprezentant, de o adunare a creditorilor.
Există reguli separate pentru costurile suportate de un creditor garantat, datorită faptului că un creditor garantat poate alege dacă să fie sau nu parte la procedură.
Activele grevate devin parte din patrimoniul falitului doar dacă creditorul garantat în mod prioritar se înregistrează.
Dacă se înregistrează doar un creditor garantat ulterior, activele grevate fac obiectul procedurii de faliment numai dacă se poate presupune că se va satisface creanța creditorului garantat care beneficiază de o garanție reală ulterioară. Pentru a evalua dacă activele grevate fac obiectul procedurii de faliment, valoarea lor este estimată pe baza unui aviz de expertiză elaborat în conformitate cu instrucțiunile practicianului în insolvență, la cererea și pe spezele acestui creditor garantat ulterior. Dacă creditorul garantat ulterior nu efectuează plata în avans pentru acoperirea costurilor avizului de expertiză în termenul stabilit de practicianul în insolvență, se presupune că activele grevate nu fac obiectul procedurii de faliment.
Practicianul în insolvență poate (dar nu este obligat) să convoace o adunare a creditorilor dacă consideră că este necesar. Practicianul convoacă o astfel de adunare la cererea oricărui creditor înregistrat care efectuează o plată în avans pentru acoperirea costurilor de organizare a ședinței și plătește onorariul forfetar al practicianului în insolvență aferent organizării acesteia.

Reducerea datoriilor prin impunerea unui grafic al plăților

Costurile aferente acestei proceduri sunt suportate în principal de către debitor.
Sistemul este conceput astfel încât procedura se deschide (în afară de partea referitoare la o cerere formală) doar după efectuarea unei plăți în avans pentru a acoperi onorariul practicianului în insolvență și costurile necesare ale procedurii.
Cheltuielile suportate de părțile la procedură în virtutea implicării lor în procedura de faliment sau în procedura de stabilire a unui grafic al plăților nu pot fi recuperate de la debitor cu ocazia punerii în aplicare a reducerii datoriilor.
Dacă un creditor nu este de acord cu graficul de plăți propus, acesta poate depune o obiecție la practicianul în insolvență. Practicianul în insolvență va prezenta observații cu privire la obiecția depusă și instanța se va pronunța asupra soluției.

17 Care sunt normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale?

Legea privind falimentul (*Zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii*) include dispoziții referitoare la actele în detrimentul creditorului, făcându-le ineficace în anumite condiții. Ineficacitatea produce efecte numai dacă actele debitorului sunt contestate. Practicianul în insolvență și creditorii au dreptul de a contesta astfel de acte, dar un creditor dobândește acest drept doar dacă practicianul în insolvență nu dă curs, într-un termen rezonabil, cererii creditorului de a contesta un act juridic. Dreptul de a contesta un act juridic se stinge dacă nu este exercitat în raport cu debitorul sau în instanță în termen de un an de la declararea falimentului; dreptul de a contesta un act juridic este considerat a fi fost exercitat în raport cu debitorul doar dacă debitorul recunoaște dreptul respectiv în scris. În conformitate cu legislația, pot fi contestate și actele juridice în temeiul cărora sunt executorii sau au fost deja satisfăcute anumite drepturi la plată.
Dacă a existat o procedură de reorganizare înainte de declararea falimentului și falimentul a fost declarat în timpul acestei proceduri, deschiderea procedurii de reorganizare este factorul determinant pentru stabilirea perioadei în care a fost executat un act juridic care poate fi contestat în temeiul Legii privind falimentul.
Actele juridice trebuie să fie executate de către debitor, fără remunerare sau tratament preferențial și fără a aduce prejudicii, în vederea satisfacerii unei creanțe depuse de oricare dintre creditorii debitorului. Acestea trebuie să fie acte juridice referitoare la activele debitorului.
Legea privind falimentul definește alte norme detaliate pentru dovedirea intenției de a aduce prejudicii unui creditor. În unele cazuri, nu este necesară dovedirea intenției, în timp ce în altele aceasta constituie o prezumție refutabilă. Legea stabilește, de asemenea, consecințele juridice ale nulității aplicate în instanță, care constau în restituirea bunurilor dobândite de partea căreia i s-a opus exercitarea dreptului.
În cadrul procedurii de reorganizare, actele în detrimentul unui creditor sunt importante pentru evaluarea interesului superior al creditorilor: atunci când se compară rezultatul planului de reorganizare și al eventualului faliment, practicianul în insolvență trebuie să țină seama și de actele juridice anulabile.
În afară de această situație, nu se contestă actele juridice în cadrul procedurilor de reorganizare.
Cu toate acestea, în unele cazuri, Legea privind falimentul include prezumții de trecere de la reorganizare la faliment și, dacă se întâmplă acest lucru, anumite acte juridice sunt anulabile.
Practicianul în insolvență poate aproba actele juridice ale debitorului doar dacă acestea cresc valoarea activelor debitorului sau sunt necesare pentru atingerea obiectivului reorganizării. Dacă debitorul execută un act juridic care ar trebui să primească acceptul practicianului în insolvență fără a primi acest accept, valabilitatea actului juridic nu este anulată în mod automat, dar actul juridic în cauză poate fi contestat în cadrul procedurii de faliment dacă se declară falimentul pentru activele debitorului în termen de doi ani de la deschiderea procedurii de reorganizare.
După închiderea procedurii de reorganizare, debitorul sau entitatea dobânditoare nu poate distribui profitul sau alte fonduri proprii de capital între membrii săi înainte de satisfacerea creanțelor creditorilor din grupul pentru creanțe negarantate până la nivelul creanțelor stabilite în cadrul planului; în procedurile de faliment, distribuirea profitului sau a altor fonduri proprii de capital poate fi contestată și poate constitui, de asemenea, un motiv de ineficacitate a planului.
În plus, orice acte juridice executate de debitor sau de practicianul în insolvență pe durata procedurii de reorganizare care conferă unei părți implicate în plan un avantaj care nu este prevăzut de plan sunt nule și neavenite.
În cadrul procedurii de reducere a datoriilor, drepturile creditorilor de a solicita satisfacerea creanțelor, în temeiul dreptului civil, din orice bun exclus din activele debitorului printr-un act juridic anulabil, rămân neafectate. În plus, orice procedură ulterioară având ca obiect buna-credință va ține seama de conduita debitorului pe baza căreia se poate concluziona că debitorul a intrat în mod deliberat în flux de lichidități negativ sau că debitorul a urmărit să aducă prejudicii sau să favorizeze un creditor.

Ultima actualizare: 22/08/2022

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE

și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.